

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Syster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

Het Luchtgevecht.

fr. 1.50

De bandiet greep wild naar een houvast, vond het niet —
en stortte ruggelings van het hoge dak.

No. 1088

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het luchtgevecht

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Zie pag. 32

**Aanbieding Medische
Encyclopaedie fl. 4.50**

HOOFDSTUK I.

EEN ONTSNAPPING.

Ongeveer in het midden van de Tachtigste Straat te New York verheft zich een groot, somber gebouw, dat in het midden van een ruime binnenplaats staat welke aan alle zijden door hooge muren is omringd.

Aan den kant van de Soste Straat is deze muur doorbroken om plaats te bieden voor een geweldige, zware deur met twee vleugels, die slechts geopend wordt om de politieauto's doortocht te verlenen.

Daar naast bevindt zich een kleinere deur, welke behoort bij de particuliere woning van den concierge.

Dit gebouw is een gevangenis, een der oudste huizen van bewaring, welke de wereldstad telt.

Het heett een donkergrijze kleur en het maakt een droevigen indruk tusschen de nieuwe, vroolijke huizen, die het in den loop der tijden zijn gaan omgeven.

Wanneer de politieauto de buitenste poort

in den muur is doorgereden, bevindt zij zich op de binnenplaats en moet dan nog een tweede poort door, om in het inwendige van het gebouw te raken en naar een tweede, veel kleinere binnenplaats te rijden, waar zij haar treurige vracht afzet.

Dit is ook de plaats, waar de gevangenen iederen dag gelucht worden, en waar de zwaar-gestraften met een maskerkap over het hoofd, geboeid met de handen op den rug, in den ganzenmarsch achter elkaar mogen loopen, langs den hoogen, blinden muur van de binnenplaats, terwijl in het midden een paar met revolvers bewapende cipiers de orde moeten bewaren.

Wij zeiden dat de muur blind is, maar deze benaming geldt slechts tot aan de tweede verdieping van het geweldig groote gebouw, want vandaar begonnen de rijen kleine celvensters, onafgebroken, het een naast het

ander, allen van stevige tralies voorzien en waardoor een eenigszins krachtig gebouwd man zelfs zonder die tralies onmogelijk had kunnen ontkomen.

De celvensters aan de buitenzijde van de gevangenis, dus die op de groote binnenplaats uitzagen, welke het gebouw aan alle kanten omringde, waren niet veel grooter en eveneens van dikke tralies voorzien — dik als een pols.

Voor het overige was deze gevangenis tamelijk ouderwetsch ingericht, voorzoover men van ouderwetsch kan spreken in een stad als New York, die immers zelf nauwelijks een paar eeuwen bestaat en lange jaren achtereen slechts in den vorm van een uit houten huizen bestaand gehucht.

Het was in deze gevangenis, dat de politie een jeugdige misdadigster had opgesloten, die onder haars gelijken het „Meisje met de Madonna-oogen” werd genoemd, een bijnaam, die al zeer spoedig was doorgedrongen tot het publiek, en dien zij te danken had aan haar hemelsblauwe onschuldige oogen, waarvan zij den naieven blik uitstekend tot haar voordeel wist aan te wenden om de harten te vervoeren van de personen, die zij tot haar slachtoffers had uitgekozen.

Maanden achtereen had dit slimme creatuur, wier schoonheid zelfs door haar dupes volmondig werd erkend, New York als het ware gebrandschat.

Talloos waren de beroovingen waaraan zij een werkzaam aandeel had genomen, zoo niet voor het grootste gedeelte debet was en het was al vrij spoedig bekend geworden, dat het meisje een dochter van een braaf werkman, en pas zeventien jaar oud, naast een zekeren Black Pete, een hoogst gevaarlijk misdadiger, aan het hoofd stond van een rooversbende, die reeds bij herhaling schrik en ontsteltenis had verspreid, niet alleen onder de bezittende klasse, maar ook bij de kleine luiden, voor zoover zij zich mochten verheugen in het bezit van enkele bescheiden sieraden, want de bende van het „Meisje met de Madonna-Oogen” versmaadde ook het kleine niet en haar leden zagen er volstrekt niet tegen op, kinderen van eenvoudige gouden of zilveren ringetjes te berooven, dezelfde lieden die een paar dagen later een brutale bankroof zouden plegen, onder aanvoering van Canny Macleod — zoo was de eigenlijke naam van de jonge misdadigster.

Zij was echter specialiteit in nachtelijke beroovingen, waarbij zij volgenderwijs te werk ging

Zij sprak uitsluitend heeren aan, liefst reeds een weinig bejaard, die naar hun kleederen te

oordeelen over een gespekte beurs beschikten en speelde de verdrukte onschuld, badende in tranen, handenwringend en verklarend, dat zij geen onderdak had en niet wist, wat zij moest beginnen.

In verreweg de meeste gevallen bleef de aangesprokene even stilstaan, onwillekeurig getroffen door de groote schoonheid van het meisje en den smeekenden blik uit haar hemelsblauwe oogen, en op het oogenblik, dat hij zijn beurs te voorschijn wilde halen of die geopend had, drukte het meisje hem een doek op neus en mond, die met een zeer bedwelmende stof gedrenkt was, zoodat hij bewusteloos neerviel.

Dan kwamen de medeplichtingen van Canny toesnellen, die zich in de buurt verdekt hadden opgesteld en slechts op dit oogenblik hadden gewacht en plunderden het slachtoffer met een weergalooze snelheid — eenige seconden waren meestal voldoende, om al zijn zakken grondig te doorzoeken en hem van zijn beurs, portefeuille, ringen en andere sieraden te ontlasten.

Het spreekt vanzelf, dat de bandieten op deze wijze slechts met succes konden werken op tamelijk eenzame plekken en in de meeste gevallen hielden zij op eenige meters afstand een auto gereed, die hen aanstonds kon opnemen, wanneer het gevaar om te worden gevat hen al te zeer begon te dreigen.

Maar in den laatsten tijd, gedurende een paar weken ongeveer, wat het Canny en haar medeplichtigen niet bijster voor den wind gegaan. Een geheimzinnige macht had zich doen gelden, die haar plannen dwarsboomde, en die de best beraamde ondernemingen deed mislukken.

En het had niet lang geduurd of de politie had zekerheid aangaande den aard van deze mysterieuse macht.

Zij werd uitgeoefend door niemand anders dan den Londenschen Grooten Onbekende John Raffles.

Op een onverklaarbaar snelle manier was hij uit de Engelsche hoofdstad naar New York gekomen en nauwelijks was hij daar of hij begon een hardnekkigen strijd met de bandieten dier stad.

Het was een zeer zware, uiterst gevaarlijke strijd — een paar malen had Raffles zelfs gevaar geloopt zijn stoutmoedige pogingen met den dood te bekoopen, maar als door een wonder was hij gered, en met onverflauwd ijver had hij zijn werk voortgezet.

De partijen leken wel heel ongelijk te zijn op het eerste gezicht, want Raffles, hoewel hij in dit opzicht met de politie samenwerkte,

moest er maar al te zeer van overtuigd zijn, dat zij niet zou aarzelen, alle dankbaarheid terzijde te schuiven en hem te arresteeren, wanneer zij er slechts de macht toe had — en hij had, slechts geholpen door zijn trouwen vriend Charles Brand en den onafscheidelijken chauffeur James Henderson, een strijd aangebonden, die slechts weinigen langer dan enkele dagen hadden kunnen volhouden.

En tenslotte had het noodlot Canny Macleod achterhaald.

De politie had haar weten te arresteeren, alweder door toedoen van den fel gehaten John Raffles en thans zat zij reeds sedert eenige dagen in de gevangenis van de 80ste Straat, wachtend op de behandeling van haar proces, dat nog wel niet zoo spoedig zou aanvangen, daar het bewijsmateriaal eerst gerangschikt moest worden — en de omvang daarvan tartte iedere beschrijving.

Het was omstreeks half twee in den nacht, toen Canny Macleod zonder eenig gerucht te maken opstond van de matras, waarop zij gelegen had in de ijzeren krib, die met sterke bouten in den vloer was bevestigd.

Zij bleef een oogenblik op den rand van de krib zitten en luisterde aandachtig naar de vage geruchten die hier in de gevangenis verneembaar waren, zelfs door de dikke stalen celdeur heen.

Op de smalle gang voor de reeks cellen klonk nu en dan de eentonige stap van den dienstdoenden cipier, die op geregelde tijden zijn ronde deed, en zich overtuigde, dat alles in orde was.

Toen stond zij langzaam op, bleef een oogenblik in dezelfde houding, en klom toen lenig als een kat op de tafel, die midden in de cel stond.

Zij kon nu juist door het getraliede venster heen zien, en hield strak den blik gevestigd op de huizen, die aan gene zijde van de groote binnenplaats oprezen.

De venster daarginds waren bijna alle in duisternis gehuld, en er viel volstrekt niets bijzonders waar te nemen.

Toch bleef Canny Macleod ruim een half uur op defafel staan, en tuurde door het celvenster naar de zolderramen aan de overzijde op bijna honderd meter afstand, en naar de ramen van de bovenste verdieping welke zij nog juist kon zien.

„Zou het voor vannacht weer niets zijn?” zeide zij zachtjes voor zich heen. „Zij zullen zich wel moeten haasten, want wanneer ik hier word weggehaald na het proces is iedere kans op ontsnappen verkeken.”

Maar een oogenblik later was haar bijna een lichte kreet van vreugde ontsnapt, toen een der zolderramen aan de overzijde werd verlicht.

Een oogenblik later werd het weder verduisterd, maar daarvoor in de plaats trad een klein lichtpuntje, dat met korte of lange tusschenpoozen telkens verdween, en opnieuw verscheen.

Daarginds werden lichtseinen gegeven!

En Canny scheen de beteekenis van die seinen zeer goed te begrijpen, want zij stond met de handen op de borst gedrukt, en met schitterende oogen stil op de tafel, den blik onophoudelijk op het flikkerende lichtschijnsel gericht, en alleen de lippen zachtjes bewegend, terwijl zij voor zich heen de beteekenis van de seinen mompelde: „Houd je gereed! Deze nacht geschiedt het! Nader het venster zoo dicht mogelijk, en grijp bij den eersten keer, wat wij je zullen toezenden. Als je mist, al was het maar een keer, dan zou alles verloren zijn!”

En daarop verdween het licht.

Canny klom van de tafel af, en ging weder op de krib zitten, afwachtend tot het woeste kloppen van haar hart bedaarde.

Haar gelaat, dat anders zoo schoon kon zijn, had op dit oogenblik een bijna dierlijke uitdrukking van haat en wraakzucht.

Ja, zij haakte naar vrijheid — maar niet in de eerste plaats om zichzelf!

Zij wilde vrij zijn, om zich te wreken op John Raffles, op den stoutmoedigen avonturier, die het gewaagd had, haar den voet dwars te zetten, en door wiens toedoen zij hier was beland.

Reeds eenmaal was Raffles in haar macht geweest, en reeds genoot zij toen in het vooruitzicht, getuige te kunnen zijn van zijn laatste stuiptrekkingen, toen hij ter elfder ure gered werd door zijn trouwe vrienden.

Als zij daaraan dacht, werd de woede haar bijna te machtig, en een sissend geluid kwam over haar lippen, terwijl haar oogen fonkelden van een onheilspellend vuur.

En zij had zichzelf een duren eed gezworen, dat zij, als het lot wederom Raffles in haar handen zou doen vallen, zich den buit niet opnieuw zou laten ontgaan!

Het was niet gemakkelijk het raam te bereiken, omdat de tafel eveneens in het midden van de cel aan den vloer bevestigd was, en toch slaagde zij er in!

Zij trok haar bovenrok uit, scheurde van de sterke stof een breede strook af, en bond deze zoodanig om het uiteinde van het tafelblad en de pooten heen, dat de strook goed niet naar achteren kon verschuiven.

Daarop vatte zij den eenigen stoel op, die zich in de cel bevond, en plaatste die zoodanig met twee der pooten tegen den muur onder het celvenster, dat het bovineinde van de leuning tegen de reep van het goed kwam te steunen, en zodoende werd belet over het tafelblad uit te glijden.

Op deze manier vormde zij een soort van brug, waaroverheen zij het venster kon bereiken.

Zij klom eerst op de tafel, zette haar voet op het bovenstuk van de omgekeerde leuning, en boog zich langzaam voorover, de achterpooten grijpend, en den anderen voet op den kant van de zitting plaatsend.

Onder haar zwaarte schoof de stoel een weinig achteruit — de reep japonstof kraakte, maar zij hield het uit, en Canny kon zich oprichten, en stond nu, met het bovenlijf tegen den muur gedrukt, voor het celvenster, de armen door de tralies gestoken, en de handen tot grijpen gereed.

Zoo stond zij wel tien minuten, en haar beenen begonnen door de geforceerde houding te trillen van vermoeidheid, toen daarbuiten een autohoorn eenige stooten gaf.

Het was reeds stil op straat, en Canny kende het sein — het was voor haar bestemd.

Een oogenblik later vloog een donker voorwerp met kracht tegen het getraliede venster.

En meteen klauwden de vingers van de gevangene er zich omheen.

Niet zonder moeite trok zij het voorwerp naar binnen, dat zij op den tast onderscheidde als een tamelijk groot pak in een wollen omhulsel en met een touw omsnoerd, terwijl er een dun, maar sterk koord aan was gebonden, dat nu door de tralies naar buiten afhing.

Daar het volkomen duister was in de cel, moest Canny, na met groote voorzichtigheid op den grond te zijn gekomen, het pak op den tast losknoopen.

Het bleek een costuum te zijn voor een opgeschoten jongen, en binnenin bevonden zich een paar uitstekende vijlen, en een soort touwladder, waarvan de sporten uit dunne stalen buizen bestonden, en die aan het einde voorzien was van een sterken stalen haak.

Canny liet geen tijd verloren gaan.

Zij ontdeed zich dadelijk van haar bovenkleeren, trok het jongenspak aan, en verborg haar kort afgeknipt haar onder de groote sportpet, die zich eveneens in het pak had bevonden.

Vervolgens klom zij weder op den stoel, thans in iederen zak een vijl, en begon met het geduld van een kat de tralies van het venster door te vijlen.

Herhaaldelijk moest zij dezen arbeid onderbreken, als zij de voetstappen van den cipier hoorde naderen die zijn ronde kwam doen, en daarbij zeer waarschijnlijk het kleine luikje in de celdeur zou openen voor het licht van zijn elektrische lantaarn, om zich te overtuigen dat daar binnen alles veilig was.

Zij had haar kleederen onder de brits verstopt evenals de touwladder, en telkens moest zij den stoel op zijn plaats zetten, de reep japonstof losknoopen, en snel in de krib onder de dekens gaan liggen, veinzende te slapen.

Maar zij werd aangedreven door een sterke natuurdrift — de wraakzucht, en na twee en een half uur ingespannen te hebben gewerkt, zoodat zij bijna geen gevoel meer in haar arm had, was zij er in geslaagd, de twee tralies zoover door te vijlen, dat ze ze met inspanning van al haar krachten kon losrukken.

De weg naar buiten was vrij.

Nu begon echter de moeilijkste arbeid, want Canny wist dat daar beneden op de binnenplaats de wacht werd gehouden door met karabijnen bewapende oppassers.

Toch moest het gewaagd worden — en zij wilde niet aarzelen.

Zij greep de smalle touwladder, uit zeer sterke zijde vervaardigd en maakte den haak vast aan het onderende van een der tralies, dat zij opzettelijk tot dit doel had laten zitten.

Voor de laatste maal klom zij op de tafel, besteeg den stoel en heesch zich door het celvenster naar buiten.

Het was een uiterst gevaarlijke onderneming, want de haak kon losschieten voor zij haar voet op de bovenste sport van de touwladder had gezet en dan zou zij van een hoogte van vijf en twintig meter te pletter vallen.

Maar zij aarzeldé niet — want daar had opnieuw het signaal met den autohoorn weerklonken.

Zij hing nu met de beenen buiten het raam. Haar voet tastte naar de bovenste sport en vond steun.

Zij beproefde even de sterkte van de ladder, overtuigde zich dat de haak goed vast zat om het stuk tralie en daarop begon zij de ladder af te dalen.

Er woei een sterke wind dien avond en de ladder zwiepte heen en weer.

Maar aan persoonlijken moed ontbrak het Canny Macleod in ieder geval niet en vastberaden zette zij de afdaling voort.

Door het heen en weer zwaaien zou een touwladder met dikke houten sporten reeds lang zijn aanwezigheid hebben verraden, maar

dit voorwerp maakte bij het slingeren tegen den muur slechts weinig gerucht.

Na tien meter te hebben afgelegd hield Canny even op en keek naar beneden naar de binnenplaats, die krachtig verlicht werd door twee booglampen.

Zij zag geen schildwacht — waarschijnlijk bevond de man zich aan den anderen kant van het gebouw.

Zoo spoedig zij kon zette zij de afdaling voort. Aan den anderen kant van den muur had zij een auto zien stil staan en die auto was voor haar bestemd, dat wist ze.

Maar toen zij nog een meter of drie boven den grond was, naderden er eensklaps schreden — de schildwacht was in aantocht.

Het volgende oogenblik verscheen hij om den hoek van de gevangenis en bijna aanstonds had hij de vluchteling in het oog gekregen.

Hij liet een gedempten kreet hooren en bracht het geweer aan zijn schouder.

Maar voor hij den trekker kon overhalen zonk hij ter aarde, als door den bliksem getroffen.

Canny liet een zacht kirrend lachje van zegepraal hooren — zij wist waarom die man gevallen was. Hij was getroffen door den zelden falenden kogel van het geluidloos pistool van een van haar medeplichtigen, Red Jim onge-

twijfeld, en die een meester was in het behandelen van deze zwijgende moordwerktuigen.

De ladder reikte niet verder dan tot twee meter boven den grond, maar dat was voor een vrouw met de katachtige lenigheid van Canny Macleod geen bezwaar. Zij gebruikte eenvoudig haar handen en daalde zoo tot de onderste sport af en liet zich op den grond vallen.

Aanstonds snelde zij op den muur van de groote binnenplaats toe, waarboven zij zooeven een paar hoofden had zien verschijnen, dicht naast elkaar.

Er werd een soort schommel over den muur geworpen — zij behoefde slechts op het plankje te gaan staan en aan den anderen kant trok men haar aan de touwen vliemensvlug over den muur, waar zij door eenige sterke armen werd opgevangen.

Daar stonden vier mannen te wachten, die haar snel tusschen zich innamen en haar naar de wachtende auto voerden.

Achter den muur van de binnenplaats klonk op dat oogenblik een uid rumoer, blijkbaar was de ontvluchting reeds ontdekt, maar de auto zette zich al in beweging en een paar minuten later was zij ver van de gevangenis, waaruit de sluwe misdadigster zoo stoutmoedig ontsnapt was.

HOOFDSTUK II.

CANNY MAAKT PLANNEN.

De auto, waarin de vier bandieten de teruggevonden aanvoerster in veiligheid brachten, reed op de hoogste versnelling door de breedste straten van New York, waar zij een groote vaart kon ontwikkelen en het duurde niet lang, of zij had een der voorsteden bereikt, een arbeiderswijk, een stad op zichzelf, met eindelooze rijen afschuwelijke huurkazernes, volkomen gelijkvormig en schijnbaar goed voor alles, behalve om er menschen in te laten wonen.

De man, die de auto bestuurde, moest hier zeer goed den weg weten, want hij vergiste zich geen oogenblik, maar reed voortdurend verder, en hield pas stil voor een klein clandestien drankhuis, waar de mindere man voor vrij wat geld een afschuwelijk bocht kon koopen, dat met brandewijn slechts in zeer verwijderd verband stond.

Voor de politie echter heette het dat de eigenaar van deze inrichting, een grof gebouwde Ier, met het gezicht van een kwaadaardigen baviaan slechts limonade, koffie en thee, en andere onschuldige dranken verkocht.

Vlug stapte het vijftal uit de auto, die onmiddellijk verder reed en het volgende oogenblik uit het gezicht was verdwenen.

Canny en de vier bandieten stapten de gelagkamer binnen, waar onmiddellijk een luid gejuich opsteeg onder de aanwezige gasten, die een voor een bij de politie in het krijt stonden en die het „Meisje met de Madonna-Oogen” aanstonds herkend hadden en haar nu op hun manier verwelkomden.

Canny bleef een oogenblik trots lachend, geleid door de hulde van deze ruwe kerels, bij de deur staan, en hief toen met een bevelend gebaar de hand op. waarop het gejuich aanstonds verstomde — men wist dat men aan de minnares van Black Pete onvoorwaardelijke gehoorzaamheid verschuldigd was.

„Daar ben ik weer, jongens,” riep Canny uit, de handen uitstrekkend naar haar teruggevonden kameraden. „En een knappert, die mij weer vangt. Maar laat mij nu aanstonds door, want ik heb met de luitenants gewichtige zaken te bespreken die geen uitstel dulden.”

„Maak plaats voor haar,” riep O’Flannagan,

de Iersche waard, op een toon, die geen tegenspraak duldde en die bewees dat zijn woord in zijn eigen wijnhuis wet was.

Aanstonds weken de kerels eerbiedig uiteen en als een vorstin, gevolgd door haar vier redders, schreed zij door de smerige gelagkamer en verdween door een deur, die een der gasten gedienschtig voor haar had open geworpen.

De vijf bandieten bevonden zich in een smalle gang, die slechts door een walmend olielampje nooddurftig verlicht werd.

Zij liepen deze gang teneinde, gingen een glazen deur door, en bevonden zich nu op een stikdonkere binnenplaats, waar zelfs een kat den weg niet zou hebben kunnen vinden.

Maar de bandieten schenen geleid te worden door een soort instinct en den weg hier bijzonder goed te kennen, want zij richtten hun schreden aanstonds naar den tegenovergestelden hoek van de binnenplaats, waar Red Jim — de man van het geluidlooze pistool — op zijn knieën ging liggen, even in het rond tastte, en toen een soort luik oplichtte, dat aan den bovenkant met steenen geplaveid was, en zich dus niet onderscheidde van de omgeving.

Het luik was ternauwernood een halve meter in het vierkant en voor corpulente menschen was het bepaald onbruikbaar.

De bandieten moesten een voor een door dit luik gaan en daarbij een smalle trap afdalen, weinig beter dan een ladder die met het onder-einde rustte op den vloer van een kelder.

Maar ook deze kelder bleek geheimen te hebben, want toen Red Jim het oude wijnrek terzijde schoof, greep hij een steen, die eenige millimeters buiten den muur stak, trok hem naar zich toe, tastte in de aldus gevormde opening, scheen ergens aan te draaien en nu zwaaide geruischloos een gedeelte van den muur terzijde en liet aldus den ingang vrij van een tamelijk breede overwelfde gang.

Zoodra het luik boven hun hoofd gesloten was, hadden twee der bandieten hun zaklantaarns doen ontgloeien en bij het licht daarvan kon men duidelijk zien, waar men zich bevond.

De gang bleek ongeveer tien meter lang te zijn en liep met een flauwe helling nog een

weinig dieper onder de bodemoppervlakte door.

Aan het andere einde was zij afgesloten door een stevige met ijzer beslagen deur.

Red Jim had zijn knipmes uit zijn zak gehaald en klopte met het heft op bijzondere wijze eenige malen op de deur.

In het bovenste gedeelte ging een luikje open, ongeveer een hand breed en een lichtstraal trof een oogenblik het gelaat van de bandieten in de gang.

Toen klonk achter de deur een vreugdekreet die aanstonds door een dozijn kelen werd overgenomen. De deur vloog open in triomf werd Canny Macleod binnen gehaald.

Zij bevond zich hier in een dier talrijke dievenholen van New York, waarvan de politie wellicht het bestaan vermoedt, maar welke zij slechts bij hooge zeldzaamheid kan ontdekken.

Het was een ruime kelder, ongeveer vijftien meter in het vierkant, die nog een anderen uitgang bezat behalve die waardoor het vijftal was binnen getreden, met een zekere weelde gemeubeld en uitstekend verlicht door elektrische lampen.

Eigenlijk was het volstrekt niet een „romantisch” dievenhol, want er stonden moderne meubelen, de lampen waren zoo nuchter als men maar verlangen kan, en het vertrek geleek meer op een vergaderzaal van een onschuldige, kleine vereeniging, die het niet al te breed heeft een liefhebberijclub of iets van dien aard, dan op een dievenspelonk.

In het midden stond een zeer groote ronde tafel, en daarom heen waren twaalf mannen gezeten, wier kleeding al evenzeer verschilde als hun gelaatstreken, en die tot op dit oogenblik op gedempten toon met elkander hadden gesproken.

Maar langs de wanden stonden nog eenige kleine tafeltjes, en ook daar zaten eenige mannen, zoodat er in geheel drie en twintig personen aanwezig waren zonder de vijf nieuw aangekomenen er bij te rekenen.

De mannen waren allen opgestaan om Canny te begroeten en hun gelaat straalde van vreugde.

De opgewonden uitroepen waren niet van de lucht!

„Daar is de verloren dochter weer in ons midden!” riep een klein mannetje, uitermate chique gekleed, met het hoofd van een zieke spreek, geelachtig verschrompeld, een volkomen kalen schedel en een monocle in een van zijn waterig-blaauwe oogen geklemd.

„Julie hebben het hem knap geflikt, mannen! riep een kerel als een boom, die vlak naast hem

stond, en bijna drie hoofden boven hem uitstak.

„Hoera voor Red Jim en de anderen!”

„Zet er maar dadelijk een glas wijn op, Canny!” schreeuwde een derde. „Jammer genoeg dat ze niet meer gesmokkeld hoeft te worden!”

Maar Canny wuifde opnieuw om stilte te maken en ging verder den kelder in totdat zij achter de groote ronde tafel was gekomen, waar men onmiddellijk een plaats voor haar had ingeruimd.

Zij ging zitten op den gemakkelijken leunstoel, die daar stond, en die voor den president bestemd was, liet haar blikken in het rond waren en zeide, terwijl haar oogen onheilspellend fonkelden:

„Er zal geen druppel wijn over mijn lippen komen, jongens, voordat ik mij bloedig gewroken heb op den man aan wiens optreden ik het te danken had, dat men mij in de gevangenis opgesloten heeft — mij, die tot dusverre nooit anders dan de gulden vrijheid had gekend!”

„Dood aan John Raffles!” werd er geschreeuwd, overal verhieven zich dreigende vuisten en hier en daar zag men zelfs een dolkmes flikkeren.

„Ja, hij is het, die me dat aangedaan heeft!” hernam Canny Macleod met stemverheffing. „En niet mij alleen heeft hij in de gevangenis doen werpen — twintig van onze beste mannen hebben mijn lot moeten deelen en onder hen is mijn vriend Black Pete, uw chef! Denk eens aan vrienden — twintig mannen! Dat is zijn werk geweest, dat hebben wij te danken aan zijn duivelsche list! En al die mannen waren meer of minder zwaar gewond, vergeet het niet! En daarom zweer ik hier plechtig, dat ik niet zal rusten, voordat ik mijzelf en de heele bende, die nu zwaar geteisterd is, zal hebben gewroken op John Raffles.”

„Daarvoor moeten wij hem eerst hebben!” riep een stem achter in de vergaderzaal.

Onmiddellijk viel er een doodelijk stilzwijgen want nog nooit had iemand het durven wagen zulk een opmerking te plaatsen in tegenwoordigheid van den chef of van zijn minnares, die nog meer macht had dan hij zelf.

Aller oogen richtten zich naar den spreker en werden toen met een schuwe uitdrukking op het gelaat van Canny gevestigd.

Zij keek den onbeschaamde van onder haar half neergeslagen oogleden met bijna dichtgeknepen oogen een tijdlang onbewegelijk aan en zeide toen langzaam:

„Waag het niet opnieuw Monk Brandy, om zulke opmerkingen te maken als je niets ge-

vraagd wordt. Ik ben niet in een stemming om dat te verdragen."

De aangesprokene had wel in den grond willen kruipen van berouw en vrees want hij kende de uitdrukking van het gelaat van zijn aanvoerster maar al te goed om niet te weten dat het haar ernst was en dat zij niet zou aarzelen hem als een hond eigenhandig af te ranselen, als hij ongehoorzaam was, als er niets veel ergers volgde.

Na eenigen tijd vervolgde Canny :

„Het is waar, dat John Raffles beschikt over middelen, die aan het wonderbaarlijke grenzen en toch, hij is sterfelijk, hij is niet onkwetsbaar, hij is geen bovennatuurlijk wezen. Op dit oogenblik bevindt hij zich in New York, want ik ken hem, hij zal thans nog niet willen vertrekken nu hij zijn doel nog niet bereikt heeft, de uitroeiing van onze geheele bende, des te meer nu hij reeds morgen uit de bladen zal vernemen, dat het mij gelukt is, te ontsnappen. Welnu, als hij hier te New York is, dan moet hij ook te vinden zijn. Dan is er nog iets: het staat voor ons vast, dat Raffles hier ins ons land gekomen is met behulp van een wonderbaarlijke vliegmaschine. Welnu, hij heeft dit toestel natuurlijk ergens moeten onderbrengen en zeer waarschijnlijk zoo dicht mogelijk bij New York, opdat hij er over zou kunnen beschikken, wanneer het noodig mocht zijn."

Een gebrom van instemming volgde op deze woorden.

„Als wij dit eenmaal aannemen," vervolgde het „Meisje met de Madonna-Oogen", „dan is de zaak nog niet verloren! Wij zijn nog altijd meer dan honderd man sterk, als wij alle koppen tellen, en voorloopig moet ons doel alleen zijn, de plek uit te vinden waar zich de vliegmaschine kan bevinden! Ieder van ons neemt dus een nauwkeurig omschreven gebied voor zijn rekening, om daar onderzoek te doen. Ik heb voornamelijk het oog op de boeren, die groote, op dit oogenblik ledige schuren hebben, waar Raffles zijn toestel gemakkelijk kan hebben geplaatst. Bij hen allen moet navraag worden gedaan, zoolang, totdat wij de verblijfplaats ontdekken — al zou het dagen, weken, mijnentwege maanden duren! Ik heb den tijd, en als hij eenmaal weder in mijn handen gevallen is — laat hij zich voor mij in acht nemen! Ik zou het bloed van dien man kunnen drinken — ik zou hem duim voor duim het vleesch uit zijn lichaam kunnen snijden!"

Het gelaat van Canny was op dit oogenblik werkelijk vreeselijk om aan te zien en niemand zou in deze verwrongen trekken het zachte

gezichtje hebben herkend van het „Meisje met de Madonna-Oogen", die met haar onschuldigen oogopslag reeds zoo menig mannenhart had weten te ontroeren.

Zij geleek een duivelin, zooals zij daar zat, een weinig voorovergebogen, de oogen tot spleten dicht geknepen, de kleine vuisten gebald voor zich op het tafelblad, terwijl haar felle, schitterende tanden als die van een wolf zichtbaar waren tusschen de half geopende lippen.

Een tijdlang bleef het stil in de kamer.

Toen trad Red Jim naar voren en zeide :

„Wij zullen doen wat gij ons gelast, Canny! Maar zeg ons, wat meent gij te winnen, als gij de verblijfplaats van de machine ontdekt hebt?"

„Wat een vraag! Vroeg of laat zal Raffles zich naar die plek begeven, om naar zijn machine om te zien, of om ermede te vertrekken. Zoodra de plek ontdekt is, moet mij daarvan kennis worden gegeven en ik zal dadelijk een half dozijn van onze beste mannen in de buurt in hinderlaag doen liggen, die zich tot iederen prijs van hem moeten meester maken, zoodra hij zich vertoont. Zij moeten iedereen grijpen, die de schuur, den stal de loods of garage binnentreedt, waar de machine van dien duivel staat, onverschillig, onder welk uiterlijk het is, want denk er aan, dat Raffles zich op meesterlijke wijze weet te vermommen. Breng dien man bij mij en ik zweer u dat ik spoedig genoeg door zijn vermomming heen zal zien. Mijn blik is verscherpt door wraakzucht."

„Zoo zij het dan, Canny," hernam Red Jim „Wil je mij nog een vraag veroorloven?"

„Laat hooren, Jim."

„Black Pete — zullen wij hem aan zijn lot overlaten? Moeten wij niet alles in het werk stellen, om ook hem te bevrijden?"

„Ja, Jim. Wij moeten daartoe al onze krachten inspannen, maar ik vrees dat het zeer moeilijk zal zijn," gaf Canny ten antwoord. „Het venster van zijn cel komt uit op de kleine binnenplaats en gij kunt hem niet, zooals gij het mij gedaan hebt, met behulp van een sterke catapult het noodige toewerpen, zooals vijlen, een touw ladder en een sterk mes. Toch moeten wij een poging wagen. Misschien zal het mogelijk zijn een onzer, die dezer dagen terecht moet staan, en die daarna zeker naar de gevangenis wordt overgebracht, een boodschap te doen toekomen, welke hij aan Black Pete moet overhandigen. Het proces is over eenige dagen, tot zoolang zullen wij niets kunnen doen. De binnenplaats ligt in het hartje van de gevangenis en wordt zeer streng bewaakt. Om tot daar door te dringen zal wel onmogelijk zijn. Wij

moeten het dus op een andere wijze probeeren, maar in ieder geval begint gij reeds dezen dag zoo vroeg mogelijk met het onderzoek naar de vliegmaschine, waarover ik zooeven gesproken heb. Ik heb Black Pete zeker lief, maar mijn wraakzucht is nog sterker dan mijn liefde. Wij moeten dien man ten onderbrengen, al ware het slechts uit lijfsbehoud, want hij is zoo sterk, zoo schrander en zoo stoutmoedig, hij beschikt over zooveel hulpbronnen, die wij niet eens kennen, dat hij een voortdurend gevaar voor ons zal opleveren zoolang hij leeft. Het denkbeeld maakt mij razend, dat hij nog een pas paar dagen geleden onzen zoo goed beraamden aanslag op de fabriek en villa van Alfred Dane heeft weten te vrijdelen. Hij heeft onze plannen doorzien, maar hoe dat kan ik niet vermoeden. Maar er blijkt uit dat hij en zijn beide vrienden opgewassen zijn tegen een bende van meer dan honderd man en liever dodde ik mij zelf, dan dezen toestand te laten voortbestaan. En dit zeg ik u, laat niemand van jullie het wagen een haar op zijn hoofd te krenken, als hij er in slaagt, dien man in zijn macht te krijgen. Ik, en ik alleen zal hem dooden, met deze hand."

En Canny rukte met een snelle beweging het dolkmes uit den zak van den naast haar zittenden man en stak het met een woeste beweging in het tafelblad, waarin de punt diep

doordrong.

Weer heerschte er geruimen tijd stilzwijgen.

Zelfs deze ruwe kerels, die allen, geen uitgezonderd, bloed hadden vergoten, waren onder den indruk geraakt van de duivelsche wraakzucht, die sprak uit de gebaren en de vertrokken trekken van hun aanvoerster.

Nog eenigen tijd dacht zij na en stond toen op terwijl zij hernam :

„Ik zal voorloopig hier in het huis van O'Flannagan blijven, hier beneden, waar men wel een matras voor mij kan neerleggen. Meer heb ik niet noodig. Ik zou desnoods op harde steenen wilde slapen, als ik slechts wist, dat mij dit nader tot mijn doel zou brengen. Hier ben ik voorloopig veilig, want de politie kent deze onderaardsche plaats van samenkomst niet en zij zal mij hier niet komen zoeken. Het is waar, dat ik in de eerste dagen niet zelf zal kunnen meedoen, maar een uwer moet mij een goede vermomming bezorgen, een grijze pruik, schmink, kleederen, zooals een oude vrouw ze draagt, een stok om op te leunen en daarmee toegerust durf ik mij wel weder op straat te vertoonen. Wat u lieden betreft, verzin een plan om Black Pete zoo spoedig mogelijk te bevrijden. En verlaat mij nu. Ik ben vermoeid en heb rust noodig en eenzaamheid, want ik wil nadenken — nadenken over mijn wraakplannen!

HOOFDSTUK III.

MIJNEN EN CONTRAMIJNEN.

Reeds de middagedities van de bladen die dien dag verschenen, bevatten een uitgebreid relaas van de ontvluchting van Canny Macleod, het „Meisje met de Madonna-Oogen”.

En de meeste bladen lieten zich daarbij tamelijk minachtend uit over de inrichting van de oude gevangenis en gaven te kennen, dat men dit gebouw maar zoo spoedig mogelijk buiten dienst moest stellen, het had immers den schijn alsof men daar in en uit kon loopen als in een koffiehuis.

Dit nu was sterk overdreven, maar de redacties van al de bladen waren nu eenmaal geprikkeld door de voortdurende toeneming van de criminaliteit en verloren daardoor wel eens de billijkheid uit het oog.

Het bleek, dat de ongelukkige bewaker door den kogel uit het geluidlooze pistool van Red Jim zeer ernstig aan het hoofd gewond was en men vreesde voor zijn herstel — de ongelukkige lag op het uiterste en ieder oogenblik kon het einde worden verwacht.

Er was dan ook niet aan te denken geweest, hem een verklaring af te nemen, en was alleen aangewezen op vermoedens.

De ontdekking echter van de touwladder, van de achtergelaten vrouwenkleeren en van de doorgevijlde staven sprak echter boekdeelen en men kon dan ook met vrij groote juistheid vaststellen, hoe de ontvluchting had plaats gegrepen.

Het kon niet anders, of de gevangene had hulp van buiten ontvangen, en haar bevrijders hadden haar met behulp van een vernuftig uitgedacht werptuig een bundeltje mannenkleederen, waarin een of meer vijlen en een touwladder gewikkeld waren, weten toe te werpen, staande achter den muur, die de groote binnenplaats omgaf en haar van de breede

stille straat scheidde, die achter de gevangenis heenliep.

Onder degenen die het bericht van de ontvluchting met de meeste aandacht lazen mochten zeker wel John Raffles en Charles Brand genoemd worden, want inderdaad had Canny de waarheid gesproken, toen zij verklaard had, dat haar gevangenneming het werk was geweest van den Grooten Avonturier en zijn helpers.

De beide vrienden vertoefden op dat oogenblik in het Astor-Hotel als de grootgrondeigenaar Hannibal Sloan en zijn zoon.

Reeds hadden zij te New-York een reeks gevaarvolle avonturen beleefd, onmiddellijk nadat zij voor de eerste maal in aanraking waren gekomen met de bende van het „Meisje met de Madonna-Oogen”.

Misschien dacht de politie van New-York het hare van de hulp, welke een man als John Raffles haar in het geheim bood, maar zij kon toch onmogelijk ontkennen, dat die hulp haar reeds zeer groote voordeelen had opgeleverd:

Binnen enkele weken had zij ruim vijftig meerendeels gevaarlijke bandieten onschadelijk weten te maken, en dit alleen door toedoen van den geheimzinnigen Engelschman.

De beide vrienden zaten, na in de groote eetzaal van het hotel hun lunch te hebben gebruikt, in de conversatiezaal, waar zich op dat oogenblik slechts weinig gasten bevonden en hadden zoeven het bericht van de ontvluchting doorgelezen.

Zij keken elkander eenigen tijd zwijgend aan en toen begon Brand, de trouwe makker van Raffles:

„Daar zitten wij! Al het werk weder ongedaan gemaakt!”

„Nu, dat noem ik overdreven Brand!” weersprak Raffles hem glimlachend. „De an-

dere twintig zullen zij toch wel goed vast weten te houden en onder hen bevindt zich de minnaar van het lieve kind — Black Pete !”

„Dat mag zoo zijn — maar ik voor mij had liever gezien, dat de twintig schobbejakken waren uitgebroken met mijnheer Pete inclusief, dan die kleine duivelin, die het op je leven voorzien heeft en die er met het grootste genot een einde aan zou maken, met haar eigen handen, als zij er maar kans toe zag — zooals zij trouwens al eenmaal gepoogd heeft !”

„Toch houd ik vol, Brand, dat de arrestatie van de twintig bandieten die een paar dagen geleden gevangen werden genomen, toen zij de villa en de fabriek van Dane des nachts wilden overvallen, de bende danig verzwakt heeft !”

„Alles goed en wel — met het overschot zal Canny alles in het werk stellen om je spoor terug te vinden en zich op je te wreken. Dat betwijfel je toch zelf ook niet ?”

„Neen Brand, zoo optimistisch ben ik niet ! Ik ken het meisje nu wel langzamerhand en ik weet, dat haar eerste gedachte zal zijn, hoe zij zich kan wreken op den man, die haar dit koopje geleverd heeft !”

„Dit eenmaal aangenomen zijnde, Raffles — zouden wij er niet verstandig aan doen maar eens te gaan zien, hoe onze „Sperwer” het maakt, en met dat trouwe toestel weder naar Londen terug vliegen ?”

Raffles keek Brand verwijtend en hoofdschuddend aan en zeide :

„Hoe kom je er bij ? Hebben wij dan ons werk al verricht ?”

„Je hebt gedaan wat je kon !” kwam Brand ongeduldig. „Laat het nu genoeg zijn — de politie moet nu maar voor de rest zorgen !”

Maar Raffles schudde opnieuw het hoofd en zeide vastberaden :

„Daarvan is geen sprake ! Ik zelf zie wel in, dat het voor een enkel mensch, al wordt hij door twee stoutmoedige mannen bijgestaan, een onmogelijke taak is, alle bandieten van New-York machteloos te maken — maar een deel van werk moet toch gedaan worden — het is nog niet gedaan, zoolang Canny Macleod op vrije voeten is !”

Brand zuchtte — hij begreep maar al te goed, dat Raffles bij zijn voornemen zou blijven en de grootste gevaren zou trotseeren, om het plan ten uitvoer te brengen, dat hij zich nu eenmaal in het hoofd had gezet.

Het was een opwindende sport voor hem geworden — iets als een tijgerjacht in de wildernis — en ten allen tijde was Raffles een

hartstochtelijk jager op groot wild geweest.

„Maar laten wij toch in ieder geval onze voorzorgsmaatregelen nemen !” drong Brand na eenigen tijd aan.

„Hoe stel je je die voorzorgsmaatregelen voor ?”

„Wel — mij dunkt, dat wij verstandig zouden doen, ons voorloopig wat rust te gunnen, totdat de wraakzucht van dat schepsel geluwd is !”

„Dan zou ik moeten wachten tot haar laasten ademtocht, mijn waarde !” hernam Raffles kalm. „Die vrouw zal mij haten tot haar laasten snik. Ik heb een beter plan !”

„Het zal natuurlijk een gevaarlijk plan zijn — maar laat toch eens hooren !” gaf Brand te kennen.

„Het staat voor mij vast, dat Canny om te beginnen alles in het werk zal stellen, om haar minnaar te bevrijden ! Daarbij zal zij zelf tegenwoordig willen zijn en ik zou je willen voorstellen, de gevangenis van dit oogenblik af zeer nauwkeurig in het oog te houden en goed toe te zien, wat daar voorvalt !”

„Ik geloof, dat dit alles verloren tijd zal zijn, Raffles !”

„Waarom ?”

„Omdat het menschelijkerwijs gesproken onmogelijk zal zijn, Black Pete uit zijn cel te bevrijden ! Met Canny was het heel wat anders — de hare was aan den buitenkant van de gevangenis gelegen en men kon haar celvenster van de straat af duidelijk onderscheiden. De cel van haar minnaar echter komt uit op de kleine binnenplaats !”

„Ik erken, dat dit een groot bezwaar is, Brand — maar het is niet onoverkomelijk ! De bandieten zullen wel een middel weten te vinden om ook daar door te dringen !”

„En wilde je dat beletten ?”

„Ik denk er niet aan ! Ik wil hen integendeel rustig hun gang laten gaan — en pas op het laatste oogenblik wil ik ingrijpen !”

„Maar je veronderstelt toch niet, dat Canny zoo dom zal zijn, zich nu reeds weder op straat te vertoonen ?”

„Natuurlijk niet ! Zij zal nog wel een paar dagen wachten en zelfs dan zal zij een goede vermomming kiezen — zij zal zich wel als man verkleeden, als een oud bedelwif — in ieder geval zal men de voormalige schoone Canny niet herkennen, — tenminste wanneer men niet zoo goed toeziet, als wij het zullen doen !”

Eenige oogenblikken zwegen de beide vrienden en verzonken in diep nadenken.

Brand was de eerste, die weder sprak.

„Kun je je voorstellen Raffles, wat dat gevaarlijke schepsel zal doen, om je spoor terug te vinden?”

„Daarover denk ik juist na, Brand!” antwoordde Raffles. „En ik tracht die vraag door logisch te redeneeren te beantwoorden. Ik stel mij daartoe in de plaats van Canny Macleod en tracht haar gedachtengang te volgen. Zij weet natuurlijk zeer goed, op welke wijze ik hier in Amerika ben aangekomen en zij moet begrijpen dat ik mijn vliegtuig hier zeker niet zal achterlaten maar voornemens ben er ook mede terug te keeren!”

„Dat spreekt van zelf!”

„Welnu, dan moet zij er ook van overtuigd zijn, dat ik op een bepaalden dag mijn machine weer moet opzoeken — om mij te overtuigen of alles nog in orde is, misschien morgen, misschien over een paar dagen, misschien over een week!”

„Ook die redeneering is volmaakt zuiver, Raffles!”

„Verder kan zij gerust als zeker aannemen, dat ik de machine niet al te ver van New-York onder dak heb gebracht, omdat er iemand als ik ben alles aan gelegen moet zijn, in geval van nood de vliegtuig machine zoo spoedig mogelijk te kunnen bereiken.”

„Ik twijfel er niet aan, Raffles, of zoo is haar gedachtengang geweest!” riep Brand opgewonden uit.

„Wat zou zij in dat geval doen, denk je?”

„Natuurlijk alles wat adem haalt van haar onderdanen de omstreken van New-York met groote zorgvuldigheid te laten afzoeken, totdat zij de plek gevonden hebben, waar de machine is gestald.”

„Zoo denk ik er ook over! Hudson, de boer, in wiens schuur wij de „Sperwer” hebben mogen onderbrengen, heeft mij geen belofte van stilzwijgendheid behoeven te geven, waarom ik ook niet heb durven vragen en hij zal er dus volstrekt geen geheim van maken, dat mijn machine bij hem gestald is, wanneer men er hem naar vraagt! Dit is een gevaar, mijn waarde waarmede wij wel degelijk rekening zullen moeten houden. Maar het is veel minder dreigend dan het wel kon geweest zijn, indien wij den aard er van kennen! En nu genoeg gepraat — wij zullen eens de gevangenis gaan opzoeken — wie weet zien wij in de buurt daarvan wel bekende gezichten!”

En zoo stonden de beide mannen op, gingen in hun kamer hun jassen en hoeden halen. In verlieten het prachtige hotel.

Zij wandelden door Broadway, riepen na eenigen tijd een huurauto aan en lieten zich tot de 79ste Straat brengen.

Daar gekomen stapten zij uit, dankten den chauffeur af en gingen te voet verder.

Zij liepen de 80ste Straat eerst voorbij, keerden op hun schreden terug en liepen langzaam om de geheele gevangenis heen, de voorbijgangers aandachtig opnemend.

Wel zagen zij eenige mannen, wier uiterlijk niet aanstonds geschikt was, om vertrouwen in te boezemen, en die daar langzaam rondslenterden, maar zij herkenden ze niet als leden van de bende.

Toch was het zeer wel mogelijk, dat zij daartoe behoorden, want Raffles en Brand mochten er zich nog niet op beroemen, alle bandieten, die tot deze bende behoorden, van uiterlijk te kennen.

Toch volgden zij deze kerels gedurende eenigen tijd, maar toen zij hen in een wijnhuis zagen binnegaan, gaven zij de achtervolging voorloopig op en keerden naar hun standplaats terug.

Een paar malen ging de groote sombere poort open om doortocht te verleen aan een politieauto, die waarschijnlijk arrestanten kwam binnenbrengen.

Met zekerheid viel dit niet te zeggen, daar de wagen aan alle kanten gesloten was.

Reeds wilden de beide vrienden opnieuw een omgang rondom de gevangenis maken, toen Raffles Brand bij den arm greep, en hem aldus tot stilstand dwong.

Brand volgde den blik van Raffles' oogen, die op de voorzijde van de gevangenis gericht waren, en zag hoe drie mannen, of beter gezegd twee mannen, en een jongen zoeven aan de deur van de portierswoning hadden aangebeld.

Zij zagen er uit als werklieden, en droegen een gemeentepet.

De twee mannen hadden een dier bekende, ronde gasfitterszakken van zwaar leder op den rug, en de jongen torste een klein houtskoolfornuis, en een paar stukken gaspijp.

De deur werd geopend, een van de mannen toonde een briefje, een formulier of iets dergelijks, de portier scheen het driet al even te monsteren, en liet hen toen binnegaan.

De twee vrienden keken elkander zwijgend aan en toen begon Raffles:

„Ik ben blij, dat ik even gewacht heb — die drie gasfitters zeggen mij niet veel goeds! Wij moeten op onze hoede zijn, Brand!”

„Wat verwacht je dan?”

„Hoe kun je dat vragen — ik wantrouw natuurlijk op dit oogenblik iedereen, die de gevangenis binnengaat, tot de gevangenen toe! Een gasfitter heeft dikwijls op het dak te maken vooral wanneer hij een houtskoolfornuis bij zich heeft — en het dak eener gevangenis is een zeer voordeelige plek om er connecties aan te knopen met de gevangenen! Ik wilde voor een lief ding, dat ik kans zag, eens na te gaan wat die twee mannen met hun jeugdigen medeplichtige gaan uitrichten!”

„Je spreekt van een medeplichtige, Raffles, alsof het al onomstootelijk vaststaat, dat die mannen iets kwaads in den zin hebben, en niet inderdaad gemeente-werklieden zijn!” hernam Brand.

„Ik herhaal je nogmaals, dat ik dezer dagen uiterst wantrouwend ben uitgevallen — en daarom wil ik trachten mij zekerheid te verschaffen.”

Hij liet den blik om zich heen dwalen, en vestigde dien toen op een zeer hoog gebouw een van die reusachtige winkels of warenhuizen, die bijna kleine steden op zich zelf zijn, en waar men zoo goed als alles kan krijgen, wat er maar voor geld te koop is — een brief spelden zoowel als een automobiel, een meubileering voor een groot huis, maar ook een el veterband!

Het gebouw stak hoog boven de omringende huizen uit, en was op een afstand van ongeveer een halve kilometer gelegen.

Onmiddellijk had Raffles zijn plannen gemaakt.

Hij begreep dat men met behulp van een goeden kijker op het dak van het warenhuis staande, gemakkelijk de geheele gevangenis zou kunnen overzien.

Hij wendde zich weder tot Brand en hernam:

„Let goed op — en luister wat ik ga doen! Ik zal mij als detective uitgeven, en aan den gérant van het warenhuis daar ginds, waar ik mij een goeden kijker zal aanschaffen verlot vragen, om mij op het dak te posteren, mijnentwege kunnen een paar winkelbedienden mij vergezellen. Wij staan hier juist voor een winkel van een drogist en ik kan je dus telefonisch gemakkelijk bereiken. Zoodra ik iets verdachts waarneem, zal ik je waarschuwen en dan aarzel je geen oogenblik, maar je begeeft je direct naar den directeur van de gevangenis, onverschillig onder welk voorwendsel en stelt hem met een paar woorden op de hoogte. Ik laat het aan je eigen schranderheid over, om je niet te veel bloote te geven. Je zoudt je zelf niet persoonlijk behoeven te vertoonen en je

kunt hem ons vermoeden eveneens telefonisch mededeelen.”

„Moet ik hier op je terugkomst blijven wachten?”

„In ieder geval.”

De beide vrienden drukten elkander de hand en Raffles richtte zijn schreden haastig naar het warenhuis, inderdaad een geweldig hoog gebouw van niet minder dan drie en twintig verdiepingen.

Hij liet zich aanstonds bij den gérant aandienen, speldde den man op de mouw, dat hij detective was in particulieren dienst, deelde hem zijn vermoedens mede en kreeg aanstonds verlot, vergezeld van een beambte die hem den weg zou wijzen, naar het platte dak te gaan.

Hij was zelfs zoo vriendelijk Raffles een voortreffelijken kijker in bruikleen af te staan, begeerig als hij was, de behulpzame hand te bieden bij de bestrijding van de bandieten, van wier optreden ook de groote bazars verbazend veel te lijden hadden.

Toegerust met dit instrument en vergezeld van een afdeulingschef, stapte Raffles naar de lift, die hen beiden snel naar de bovenste verdieping bracht, waarop een deel van de geweldige winkelvoorraden werd bewaard.

Vandaar voerde een breede trap naar het platte dak, hetwelk aan alle zijden omring werd door een lagen, ongeveer een meter hoogen muur, waarom zich een hek van dezelfde lengte verhief, zoodat het ongemogelijk was van het dak te vallen.

Raffles stapte aanstonds op den muur toe, door den chef gevolgd en zocht een plek uit, vanwaar hij de gevangenis goed kon zien.

Zijn plan bleek voortreffelijk te zijn geweest. Hij kon niet alleen alle daken der gevangenisgebouwen zien, maar tevens een groot deel van de inwendige binnenplaats.

En toen hij zijn kijker op het gebouw richtte kon hij zelfs met het grootste gemak de tralies tellen van de celvensters die hij in het veld van zijn kijker kon brengen.

Hij behoefde niet lang te wachten, want nauwelijks een minuut nadat hij zijn waarnemingspost had ingenomen, vertoonde zich een viertal mannen op het dak van de gevangenis.

Het waren de drie gasfitters en een cipier, die blijkbaar was mede gegaan om hen den weg te wijzen.

„Als het geen echte werklieden zijn,” mompelde Raffles voor zich heen, „dan moet er toch inderdaad een reparatie te verrichten zijn op het dak, en dan moet een hunner spionnen bij den gemeentediens hun dat verraden hebben.”

De kijker bracht alles zoo dicht bij, dat Raffles duidelijk kon zien, wat de mannen daar ginds verrichtten.

De cipier bleef op eenigen afstand met zijn handen op zijn rug toezien, hoe de gasfitters hun gereedschapstasch uitpakten en het houtkoolfornuis ontstaken, waarbij de knaap ijverig op den blaasbalg duwde.

Toen scheen de man van oordeel te zijn, dat hij zijn plicht ruimschoots gedaan had en hij verwijderde zich weder, om door een luik in het dak te verdwijnen.

Een der mannen liep daarop naar het luik toe, scheen zich te overtuigen dat het inderdaad gesloten was, en keerde weder naar de anderen terug.

Het drietal stond een oogenblik besluiteloos bijeen en begon opnieuw het geheele dak te volgen, alsof zij iets zochten.

„Zij weten blijkbaar niet waar het celvenster is, en geven nu waarschijnlijk zachtjes seinen,” bromde Raffles voor zich heen. „Nu hoop ik maar een ding en dat is, dat het celvenster van Black Pete aan dezen kant van de binnenplaats is, anders zal ik niet kunnen zien, wat zij gaan doen.”

De ongerustheid van Raffles was niet van langen duur, want de drie bandieten — men behoefde nu niet langer te twifelen aan hun waren aard — hadden den omgang rondom de binnenplaats volbracht en stonden nu op een plek aan den overkant daarvan, niet ver van het fornuis, en met gelaat juist naar Raffles gewend.

Het volgende geschiedde zeer vlug:

Een hunner wikkelde een koord, of dun staaldraad af, waarvan aan het einde een paar kleine voorwerpen bevestigd waren, welke Raffles niet duidelijk kon onderscheiden, maar dat waarschijnlijk vijlen, of sterke metaalzagen waren.

Zij lieten deze dingen zakken tot een celvenster van op een na de bovenste verdieping — een hand verscheen achter de tralies, die snel de voorwerpen naar zich toetrok, en daarop werd de draad weder teruggetrokken.

Vervolgens begonnen de mannen daarboven opnieuw te zoeken en Raffles begreep snel hun doel — zij zochten naar het een of ander aanknoopingspunt van het knooppentouw of iets dergelijks, dat zij vervolgens tot dicht boven het celvenster konden laten afzakken, opdat het dienzelfden nacht den gevangene bij zijn ontvluchting behulpzaam zou kunnen zijn.

Maar Raffles begreep, dat hij niet nu langer

mocht treuzelen, daar anders de bandieten wel eens zouden kunnen ontsnappen en dat zou waarlijk jammer zijn.

Hij schoof dus haastig den kijker ineen en richtte zich tot den chef, die verwonderd en zonder te begrijpen had toegekeken, met de woorden:

„De telefoon als ik u verzoeken mag.”

„Er is er een op de bovenste verdieping, mijnheer.”

„Dan wil ik er gaarne even gebruik van maken — maar ik keer weder naar mijn waarnemingspost terug.”

„Zooals gij wilt, mijnheer. Wees zoo goed mij te volgen.”

De twee mannen gingen haastig de trap weder af en de chef bracht Raffles naar een klein vertrek, toebehoorende aan den magazijnmeester, waar zich een telefoon bevond.

Een oogenblik later had Raffles Brand gewaarschuwd.

Dadelijk daarop begaf hij zich weder, opnieuw door den chef vergezeld, naar het dak, bracht opnieuw den kijker voor het oog en zag toe, wat er op het dak van de gevangenis gebeurde.

De mannen waren nog altijd aanwezig en hielden zich alsof zij iets herstelden aan de regenpijp.

Maar achter den schoorsteen verborgen zag Raffles een sterk touw liggen, dat aan een dik steunijzer van een der hooge schoorsteenpijpen was bevestigd en dat de bandieten waarschijnlijk op het laatste oogenblik tot voor het venster van den aanvoerder zouden laten neerzakken.

Vijf minuten waren nauwelijks verlopen, toen er eensklaps op verschillende punten van het dak gedaanten kwamen opdagen, te voorschijn komend uit de luiken — het waren goed gewapende cipiers.

„Brand heeft zijn werk goed gedaan,” bromde Raffles voor zich heen.

Maar reeds hadden de bandieten hun vijanden bespeurd en het volgende oogenblik hadden zij hun revolver getrokken.

Zoo duidelijk alsof het alles op tien meter afstand geschiedde, zag Raffles, hoe zij haastig dekking zochten achter de steenen schoorsteenen en begonnen te vuren.

Maar lang zou hun tegenstand onmogelijk kunnen duren, ofschoon door een hunner eerste schoten een der cipiers buiten gevecht werd gesteld.

Er waren er nu nog zeven over en ofschoon ook de knaap als een krankzinnige zijn revolver afvuurde, kon de uitslag van het gevecht niet twijfelachtig zijn.

De bandieten zagen dat zeker ook in en trachten te vluchten.

Een hunner sprong overeind en wilde op een der luiken toesnellen.

Maar bij den dakrand raakte zijn voet verward in het dikke knoopentouw en hij struikelde....

Hij greep wild naar houvast, vond het niet — en stortte ruggelings van het hooge dak, om op de steenen van de kleine binnenplaats te pletter te vallen.

De beide overige bandieten schenen hierdoor zoo ontzet te zijn, dat zij onbewegelijk op dezelfde plek bleven staan en zich zonder verzet lieten boeien.

De cipiers stelden een onderzoek in, vonden het dunne staaldraad en het knoopentouw, namen een een ander mede, en daarop verdwenen allen van het dak, waar zoeven de strijd had plaats gevonden, die zoo noodlottig eindigde voor de bandieten en aan een hunner het leven kostte.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES WERKT ZIJN PLANNEN UIT.

Raffles stelde den chef den kijker weder ter hand en zeide op ernstigen toon:

„Het is afgelopen, mijnheer — ik dank u voor uwe medewerking.”

„Gij behoeft mij niet te danken, mijnheer. Wij zijn maar al te verheugd, als wij het onze kunnen bijdragen om het geboefte te kunnen verdelgen,” antwoordde de chef.

Beiden verlieten haastig het dak, daalden met de lift naar de ruime vestibule af en Raffles verliet het warenhuis, om zich vlug naar den drogistwinkel te spoeden, waar Brand hem wachtte, voor de hooge toonbank staande en bezig een kop thee te drinken.

„Wel?” vroeg hij op zachten toon, zoodra Raffles zich naast hem bevond.

„Het is afgelopen — twee van de bandieten zijn gearresteerd. De derde is gesneuveld in den strijd. Hij ligt nu met verbrijzelde ledematen op de binnenplaats. Een der cipiers is bij het gevecht verwond, maar ik denk niet zwaar, want ik meen te hebben gezien, dat hij steunend op een van zijn collega's naar de luiken kor strompelen.”

„En wat zijn je verdere plannen?”

„Met de gevangenis heb ik afgedaan! De directeur zal nu zelf wel zoo verstandig zijn, speciaal Black Pete nauwkeurig te laten bewaken! De truc van den gasfitters natuurlijk niet meer te herhalen, nu zij de eerste maal mislukt is, en naar mijn inzien zou men Black Pete gerust in zijn cel kunnen laten, daar hi alleen over het dak zou kunnen ontvluchten — en dien weg is hem nu afgesneden, want men zal niemand meer op het dak toelaten, tenzij

onder deugdelijke bewaking! Die zoogenaamde gasfitters waren natuurlijk voorzien van een valsche aanstelling en een valsch volgbriefje — en de petten met de vergulde letters boven de klep hadden zij zeker gestolen, of nauwkeurig laten namaken! Wat dus het eerste deel van Canny's plannen betreft, mag zij gerust erkennen dat zij mislukt zijn!”

„En zij zal er jouw hand stellig weder in herkennen, Raffles, hetgeen haar niet bepaald zachter tegenover je zal stemmen!”

„Mij dunkt dat het al niet erger kon worden, mijn waarde!” hernam Raffles schouderophand. „En ga nu mede, want ik heb honger gekregen. Dan zullen wij eens in het hotel beraadslagen, hoe wij het tweede deel van Canny's programma eveneens kunnen doen mislukken!”

Brand betaalde zijn thee en even later stonden de twee vrienden weder op straat.

Zij hadden spoedig een taxi gevonden, en den chauffeur het adres van het Astor-Hotel opgegeven.

„Was de directeur van de gevangenis niet nieuwsgierig, wie hem de belangrijke mededeeling omtrent de ontvluchttingspoging van Black Pete deed?” vroeg Raffles, toen de auto zich in beweging had gesteld.

„O ja! Hij wilde absoluut weten, wie ik was, en hoe ik achter het complot was gekomen!” antwoordde Brand.

„Wat heb je hem geantwoord?”

„Dat het hem volstrekt niet aanging — en dat hij alleen met de zaak, niet met den persoon had te maken!”

„Zeer juist ! En nam hij daarmee genoegen?”

„Hij moest immers wel ! En de uitkomst heeft hem in ieder geval bewezen, dat ik gelijk had !”

Ruim een half uur later stond de auto weder stil, en de beide vrienden gingen, na den chauffeur te hebben weggezonden, het reusachtige gebouw binnen, zochten hun kamers op, en lieten James Henderson den chauffeur bij zich komen.

De brave reus vertoonde zich nog altijd onder het uiterlijk van een neger en hij droeg dit lot met gelatenheid, eenvoudig omdat John Raffles het nu eenmaal zoo wilde, en omdat het nuttig scheen te zijn voor de bereiking van zijn doeleinden, dat hij een neger was.

Zoodra Henderson de deur achter zich gesloten had, liet Raffles hem plaats nemen en zette hem den staat van zaken uiteen.

De reus had aandachtig toegeluisterd, en balde nu en dan zijn reusachtige vuisten, terwijl hij met moeite een paar kernachtige, echt Londensche vloeken smoorde.

Toen Raffles met zijn uiteenzetting gereed was, vervolgde hij :

„Nu heb ik dit bedacht vrienden ! Het zal noodzakelijk zijn, dat wij eens poolshoogte gaan nemen in de buurt van Jersey, waar onze brave vliegmaschine nog altijd rust in de schuur van Hudson, den ouden boer.”

„Laten wij ons vooral in acht nemen, Edward — wie kan zeggen, of Canny en haar medeplichtigen niet reeds hebben ontdekt, waar je de machine hebt gestald, en zich daar in de omstreken in hinderlaag hebben gelegd !” gaf Brand te kennen.

„Wij mogen aan de rol van het toeval geen grootere beteekenis toekennen, dan het verdient Brand !” hernam Raffles. „Onder normale omstandigheden duurt het dagen, ook al stuurt men er tachtig man op uit, alvorens men zelfs de onmiddellijke omstreken van New-York behoorlijk doorzocht heeft !”

„Ik houd maar liever rekening met het ergste !” hield Brand vol. „Waarom zouden wij niet voorzichtig kunnen zijn ?”

„Dan zullen wij voorzichtig zijn !” kwam Raffles glimlachend. „Wij zullen overdag gaan, wij zullen ons goed wapenen wij zullen ooren en oogen goed openzetten — daarmee zal je toch wel tevreden zijn !”

„Ten halve Edward, slechts ten halve !” gaf Brand ten antwoord. „Mij dunkt dat juist die boerderij van Hudson voortreffelijk geschikt o sym er desnoods een halve compagnie soldaten

in hinderlaag te leggen, zoodanig dat men niets van hen bemerkt ! Er staan heel wat schuren op zijn grond, en andere gebouwtjes, waar men zich gemakkelijk des nachts kan verschuilen, zonder vrees voor ontdekking, omdat zij toch niet gebruikt worden in dezen tijd van het jaar !”

„Stel je gerust, Brand — ook met die mogelijkheid zullen wij rekening houden !” hernam Raffles.

„Wanneer wil je er heen gaan ?”

„Zoo spoedig mogelijk ! Ik ben niet gerust aangaande het lot van de vliegmaschine — het zou voor ons uiterst noodlottig zijn als de bandieten een nachtelijken overval beraamden op de schuur, na de verblijfplaats van de machine te hebben ontdekt en er in slaagden haar geheel of gedeeltelijk te vernielen !”

„Je hebt gelijk — dat zou in onzen toestand al heel ongelukkig zijn, al was het alleen maar daarom, dat wij Amerika slechts met de grootste moeite zouden kunnen verlaten, en over de reis veel langer zouden doen dan met de vliegmaschine.”

„Wij zullen daarom ook geen tijd verzuimen, Brand maar aanstonds aan het werk gaan. Eerst echter zullen wij lunchen, want het is wel mogelijk, dat wij vandaag niet veel meer gelegenheid krijgen om te dineeren !”

Onmiddellijk nadat de drie mannen een stevigen maaltijd hadden genuttigd, begaven zij zich met den trein naar de voorstad Jersey, huurden daar een auto en reden daarmee naar de boerderij van Hudson, den ouden brommigen boer, die de vliegmaschine tegen een huurprijs, waaraan Brand nog langen tijd daarna niet dan met groote verontwaardiging kon terugdenken, gestald had.

Zij hadden met opzet geen chauffeur meegenomen, maar Raffles had de garantiesombetaald en Henderson bestuurde den snellen wagen.

De boerderij lag op eenigen afstand van den breeden straatweg, en men kon haar bereiken langs een grintpad, dat toegang gaf tot den moestuin, die zich gedeeltelijk voor het huis uitstrekte.

Daar achter lagen verschillende bijgebouwen, en verder ontwaarde het oog niets dan sappige anderijen, boomgaarden en hoog opgaand struikgewas.

Het was bijna half vier in den middag, toen de auto den grintweg indraaide en stilhield voor het huis.

Raffles en Brand stapten aanstonds uit, openden het kleine hek in de omheining en richtten hun schreden naar de deur.

Zooals zij wel dachten, was de oude boer zelf niet thuis, maar de deur werd geopend door zijn vrouw, gebogen door lange jaren veldarbeid.

Zij scheen Raffles niet aanstonds te herkennen en deze moest het bewijs vertoonen, hetwelk Hudson zelf had ondertekend en waaruit bleek, dat hij eenige weken tevoren de vlieg-machine aan de hoede van den boer had toevertrouwd.

Zij liet de beide bezoekers in de zoogenaamde pronkkamer, wees hun een paar stoelen aan, waarvan Raffles en Brand echter geen gebruik maakten en zette zich tot luisteren.

Raffles wendde zich tot de oude vrouw en begon:

„Vertel mij eens, vrouw Hudson, of hier vandaag reeds lieden zijn geweest, die bij u geïnformeerd hebben, of er in een van uw schuren een vlieg-machine wordt bewaard!”

Raffles wachtte in spanning op het antwoord, dat spoedig genoeg kwam.

De oude vrouw schudde ontkennend het grijze hoofd en zeide:

„Niemand is er geweest, mijnheer, dat weet ik heel zeker, want ik ben het huis niet uit geweest.”

„Is het mogelijk, dat men de schuur bereikt, zonder dat gij het bemerkt?”

„Ik zeg niet, dat het onmogelijk is, mijnheer, maar het is toch wel erg lastig! Den geheelen dag wordt er op het veld gewerkt en onze arbeiders hebben goede oogen — zij zouden het aanstonds moeten zien, als zich vreemden naar de schuur begaven!”

„Maar veronderstel, dat dit zoo was — zouden uw arbeiders het hun dan beletten?”

„Dat is meer, dan ik zeggen kan, mijnheer!” antwoordde de oude vrouw. „Wij hebben hun daaromtrent volstrekt geen bevelen gegeven! Om u de waarheid te zeggen, hebben wij er in het geheel niet op gerekend, dat zoiets mogelijk zou kunnen zijn! Gij vreest dus, dat anderen iets in de schuur zullen komen zoeken, waar uw machine staat?”

„Zoo is het inderdaad, vrouw Hudson!”

„Maar zij is immers goed gesloten, en gij hebt er den sleutel van!”

„Dat is zoo, maar voor de lieden, die ik op het oog heb zou dit slechts een gering bezwaar zijn!”

„Het zijn dus dieven en inbrekers?” riep vrouw Hudson verschrikt uit.

„Zoo zou men hen inderdaad kunnen noemen!” antwoordde Raffles. „En ik vrees, goede vrouw, dat uw arbeiders er weinig aan zouden

kunnen doen, als de lieden eens van plan waren om met geweld de schuur binnen te dringen en mijn machine te vernielen!”

„En waarom niet, als ik vragen mag?”

„Omdat zij zeker met acht of tien man zullen opdagen en niet zullen aarzelen van hun vuurwapens gebruik te maken.”

„Maar gij maakt mij aan het schrikken, mijnheer!” riep vrouw Hudson uit. „Gij betaalt ons een goeden prijs voor het stallen van uw machine, maar het zou toch veel te weinig zijn, als ik daarvoor onze arbeiders en misschien ons zelve wel aan gevaar zou moeten blootstellen.”

„Dat begrijp ik — en daarom zal ik alles in het werk stellen, om dat te voorkomen,” hernam Raffles. „Maar als ik uw man goed ken, vrouw Hudson, dan zal hij niets liever willen, dan mij behulpzaam zijn, als ik poog, mij van die schurken meester te maken. Duurt het lang, voor hij van het land terugkomt?”

De vrouw wierp een blik op de ouderwetsche klok op den schoorsteenmantel en antwoordde:

„Over een uur komt hij thuis om te eten!”

„Zou ik hem op het veld aantreffen?”

„Ja — hij moet nu in den melkhoek zijn!”

„Waar vind ik dien?”

„Ga achter het huis om, volg het smalle pad, tot gij het eerste dennenboschje bereikt, loop er om heen, dan ziet gij van zelf de groote weide, en de linkerhoek daarvan is afgepaald voor het melken van het vee.”

„Ik dank u! Dan ga ik hem aanstonds opzoeken! En denk er om — geen woord over dit alles aan een der andere huisgenooten en vooral niet aan de arbeiders — de bandieten, die het op mijn vlieg-machine voorzien hebben, zijn zeer sluw en zij hebben zeer scherpe ooren! Nu is het niet geheel onmogelijk, dat zich nog in den loop van dezen dag een of meer mannen komen aanmelden, die zullen vragen, of gij voor een vreemdeling een vlieg-machine stalt!”

„En dan antwoord ik natuurlijk van niet!”

„Met uw welnemen — gij zult daarentegen antwoorden van wel,” riep Raffles op levendigen toon. „Hij moet namelijk weten, dat er mij zeer veel aan gelegen is, oog in oog te staan met die schurken.”

„Maar zij zullen onze boerderij platschieten!” riep vrouw Hudson jammerend uit.

„Zoo'n vaart zal het niet loopen!” stelde Raffles haar glimlachend gerust. „Ik verzeker u, dat er u geen haar op het hoofd gekrenkt zal worden! En nu verlaten wij u, om uw man op te zoeken en hem op de hoogte te gaan brengen. Dus goed begrepen — geen woord hierover, en

als men u komt vragen, of gij een vliegmaschine stalt, dan antwoordt gij bevestigend!"

„Ik zal het doen, mijnheer!" antwoordde de oude vrouw zuchtend en nog in het geheel niet verzoend met het denkbeeld van een bezoek der zoo zeer gevreesde New-Yorksche bandieten

Raffles en Brand echter verlieten het huis weder, liepen er om heen, volgden het aangegeven pad, bereikten het denneboschje, gingen ook hier om heen en zagen de groote weide voor zich liggen.

Aan het tegenovergestelde einde lag de schuur, waarin de vliegmaschine geborgen was en links bevond zich de melkhoek, waar juist op dit oogenblik een honderdtal koeien loeiend bijeen stonden, wachtend op hun beurt om te worden gemolken.

Binnen enkele minuten hadden de beide mannen Hudson gevonden en zij deelden hem zonder omhaal mede, wat zij vreesden, natuurlijk zonder zich uit te laten aangaande de wijze, waarop zij kennis hadden gekregen van de plannen der bandieten.

Zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, luisterde de oude boer toe en toen Raffles zweeg was alles wat hij op grimmigen toon zeide:

„Wij zullen het gespuis ontvangen!"

„Op welke wijze stelt gij u dat voor, als ik vragen mag, boer Hudson?"

„Met sikkels en hooivorken, mijnheer!"

„Ik vrees, mijn goede man, dat gij met soortgelijke wapens niet veel tegen moderne bandieten zult uitrichten," zeide Raffles glimlachend.

„Denkt gij dat? Nu, ik heb ook nog een best geweer, — en ik verzeker u, dat ik in mijn tijd een uitstekend schutter was."

„Dat klinkt al een weinig anders, Hudson!" hernam Raffles, „maar het allerliefst had ik, dat gij u zoover mogelijk buiten schot hield! Wij moeten het geboefte in den val trachten te lokken en er moet zoo weinig mogelijk leven gemaakt worden! Een schot in het wilde zou alles kunnen bederven!"

„Het zijn dus wel gevaarlijke bandieten, mijnheer?" hernam Hudson, die scheen te blaken van strijd lust.

„Laat ik u slechts zeggen, vriend Hudson, dat zich het Meisje met de Madonna-Oogen bij hen bevindt!"

„Wat. Is het karonje ontsnapt?" riep Hudson verschrikt uit.

„Wist gij dat nog niet? Het heeft in de middagbladen gestaan!"

„Die krijgen wij hier pas tamelijk laat op de boerderij, mijnheer — mijn vrouw weet het misschien al, maar ik ben altijd den geheelen dag op het veld aan het werk! Dus gij denkt, dat dat schepsel ook hier zal komen?"

„Het zou mij tenminste volstrekt niet verwonderen! En nu heb ik nog een vraag, Hudson — laat vooral niets merken aan het werkvolk, zwijg als het graf, en laat de regeling van de ontvangst der bandieten aan mij over! Ik weet er wel het een en ander van af, meer dan gij nog kunt vermoeden, en ik geef u de verzekering, dat zij mij niet zullen ontsnappen — natuurlijk vooropgesteld, dat zij inderdaad hier komen, wat ik thans nog niet met zekerheid kan zeggen!"

„Blijft gij thans hier wachten, tot zij komen, mijnheer?"

„Als gij het toestaat, ja!"

„Ik verlang niets liever — ik wilde, dat de schurken reeds goed en wel gevangen waren! Zij loopen ook het platteland af, en vele boeren zijn reeds hun slachtoffers geworden — op geen uur sporens hier vandaan zelfs hebben de ellendingen een ouden boer en zijn vrouw vermoord en de geheele hoeve geplunderd! Gij kunt op mij rekenen, dat is alles wat ik zeggen wil!"

„Dat wist ik wel! Gij staat mij dus toe, hier een soort veldtochtplan op te maken?"

„Ga uw gang, mijnheer!"

Raffles liet zijn blikken in het rond gaan.

Voor de drie mannen strekte zich de reusachtige weide uit, bijna een kwartier gaans breed, en nog een paar honderd meter langer; in de schuinte, van hoek tot hoek, de weide aldus in twee driehoeken deelend, liep een breede grintweg, waarop de landbouwmachines en de tractors zich moesten voortbewegen.

Er was ruimte genoeg voor twee automobielen, om er elkaar te kunnen passeeren.

Verder liepen er nog enkele paden door de weide, die als landingsterrein voortreffelijk geschikt was.

Aan den tegenovergestelden kant, dat wil zeggen, aan de zijde, waar de schuur zich verhief, was de weide begrensd door een droge sloot, met wilgen omzoomd en daarachter strekte zich, volgens de verklaring van Hudson, de weide van zijn buurman uit, die niet veel kleiner was dan de zijne.

Rechts van de weide bevonden zich de groote boomgaarden en links strekten zich, zoover het oog kon zien, de welige akkers uit, waar reeds de tarwe, de rogge en de boekweit begonnen op te schieten.

Met een oogopslag had Raffles gezien, dat het niet zoo moeilijk zou vallen de schuur onopgemerkt te naderen, wanneer men slechts den aanval ondernam van het aangrenzende landgoed uit.

De droge sloot was dicht begroeid en achter het struikgewas kon men zich ongezien voortbewegen, de sloot ergens oversteken en zoo de schuur aan de achterzijde naderen.

Zelfs overdag bood de omgeving van de schuur schuilplaats in overvloed voor de bandieten, wanneer deze er in konden slagen des nachts ongemerkt te naderen.

Daar was om te beginnen de diepe droge sloot, verder waren er, niet ver van de schuur, eenige kleine bergloodsjes gelegen, en op geen twintig meter van de schuur verhieven zich een zestal boomen, met dikke kruinen, waarvan de bladeren reeds alle waren uitgelopen, en waarin men zich voortreffelijk zou kunnen verschuilen.

Alles wel bezien, was het zelfs niet ondenkbaar, dat de bandieten zich reeds nu ongemerkt in deze schuilplaats hadden weten te nestelen, al moest men daarbij aannemen, dat zij het geluk aan hun kant hadden gehad en al zeer spoedig te weten waren gekomen, waar zich de machine bevond — al was het dan niet uit den mond van Hudson en zijn vrouw.

Raffles besloot hier aanstonds onderzoek naar te doen en met de grootste voorzichtigheid werd de omgeving afgezocht — er werd echter volstrekt niets gevonden — ook geen voetstapten of iets van dien aard en Raffles wist nu wel zeker, dat hij althans het groote voordeel had, het eerst op de plek der ontmoeting te zijn aangekomen.

Iets anders had hij ook bijna niet kunnen verwachten, want het zou het grootste van alle toevallen zijn geweest, wanneer de bandieten inderdaad reeds op den eersten dag den beste, nadat zij hun onderzoek hadden aangevangen, de schuilplaats van den „Sperwer” zouden hebben gevonden.

De drie mannen keerden nu weder langzaam naar de hoeve terug en konden zich overtuigen, dat Henderson nog steeds met zijn auto voor de deur wachtte.

Raffles trad vlug op hem toe en vroeg :

„Iets bijzonders gezien, James ?”

„Niets, Mylord.”

„Geen verdachte personen ?”

„Niemand.”

„Breng dan de auto zoo spoedig je kunt naar de garage, waar je ook den kleinen wagen van

Hudson zult vinden, en waar nog wel een plaats voor onze eigen auto zal zijn.”

„En daarna, Mylord ?”

„Daarna voeg je je weder bij ons — wij zullen in de woonkamer van de hoeve op je wachten !”

Henderson ging het bevel opvolgen en eenige oogenblikken later had hij de auto gestald in de ruime garage naast de Ford van den boer.

Toen hij zich naar de huiskamer begaf, vond hij daar Hudson, Raffles en Brand reeds bijeen, blijkbaar bezig met het opmaken van een verdedigingsplan dat misschien wel een plan van aanval zou worden !

Men zou in ieder geval van de omstandigheden gebruik maken en voorloopig op de hoeve blijven

Hudson, de oude grimmige boer, was vastberadener dan ooit en verzekerde, dat hij als het noodig mocht zijn, geen seconde zou aarzelen, om van zijn geweer gebruik te maken, teneinde de bandieten van zijn erf te verjagen.

De duisternis begon reeds langzamerhand te vallen en het zou noodzakelijk zijn, de wachtposten uit te zetten.

Een zoon van Hudson, die als volontair werkzaam was op een modelboerderij in de buurt en die zooeven was thuisgekomen, verklaarde zich aanstonds bereid de behulpzame hand te bieden en zijn bijstand werd door Raffles dadelijk aanvaard, want met een enkelen oogopslag had hij gezien, dat hij te doen had met een moedigen, koelbloedigen en schranderen knaap.

Het eerste wat er gedaan werd, was de groote schuur in telefonische gemeenschap te brengen met het huis en dit was voor een kundig electricien als Henderson al heel gemakkelijk, want er bleken zich op de hoeve een aantal groote rollen scheldraad en een paar electricische schellen en telefoontoestellen te bevinden.

De draad werd eenvoudig over de boomtakken heen geleid en vervolgens op onzichtbare wijze de schuur binnengebracht, om daar te eindigen in een telefoontoestel.

Gedurende dien tijd had de oude boer goed de wacht gehouden, op de loer zittend achter een der groote ramen van zijn huiskamer, teneinde Raffles onmiddellijk te kunnen waarschuwen, ingeval er onraad was.

De tijd voor het middagmaal was reeds aangebroken en het was bijna geheel duister, toen deze arbeid gereed was.

Henderson verschool zich vervolgens in de schuur, met de opdracht slechts dan het alarm-signaal in werking te brengen, als hij er van overtuigd was, dat een groot deel van de bandieten zich niet door de vlucht zou kunnen redden.

Er bevonden zich in de schuur eenige kisten en een daarvan, zeer ruim en ledig, werd door Henderson uitgekozen als schuilplaats.

Hij ging er binnen, maakte een klein kijkgat in de deur, na er den sleutel te hebben uitgenomen, zoodat men haar van buiten onmogelijk zou kunnen sluiten en maakte het zich daar binnen zoo gemakkelijk mogelijk.

Slechts een ding verdroot hem en dat was dat hij geen sigaret of een pijp zou mogen rooken waarvan de geur hem zeker zou verraden, indien de bandieten inderdaad dien nacht mochten komen opdagen, na wellicht van een landar-

beider te hebben vernomen, dat de vliegmaschine van hun doods vijand zich op het landgoed van Hudson bevond.

Brand werd aan het andere einde van de lroge greppel geposteed, voorzien van een zeer sterke electriche lantaarn en zijn trouwe revolver, om, als dit wenschelijk mocht blijken, het gevechtsterrein te kunnen verlichten.

Raffles tenslotte zou zich opstellen in de noeve zelve en Jack Hudson, de zoon van den ouden boer, zou als het ware zijn adjudant en verbindingsagent zijn.

HOOFDSTUK V.

EEN NACHTELIJKE OVERVAL.

Henderson had in eenzaamheid zijn maaltijd genuttigd, die hem gebracht was door een van de dienstmaagden van den boer, die van de geheele zaak volstrekt niets begreep. Henderson trachtte uit te hooren, maar er zich mee moest vergenoegen, dat de reus haar vriendelijk onder de mollige kin streek en haar vervolgens lachend maar zonder iets te hebben losgelaten, wegzond.

Hij gebruikte dit maal in de kast, maar het smaakte hem even goed, alsof hij zich in zijn eigen, aardig kamertje boven de garage in den tuin van het huis van zijn meester in Londen had bevonden.

De brave reus had al te veel avonturen met John Raffles beleefd, om zich nog ergens over te verbazen, of ergens over uit zijn humeur te geraken.

Wanneer men gegeten heeft temidden van de ijsschollen in de Noordelijke IJszee of onder een zengende keerkkringzon op een verlaten eiland in de Stille Zuidzee, dan weder op den top van een nog nimmer beklommen berg, of in het smalle zaaltje in de voorpiek van een duikboot, dan vindt men een ruime bergkast in een schuur een zeer geriefelijke eetgelegenheid.

Het behoeft niet nader te worden gezegd, dat Henderson de kostbare vliegmaschine van Raffles, die er sedert eenige weken gestald stond, met de grootste nauwkeurigheid had onderzocht en tot zijn vreugde had gezien, dat alles zich in volmaakte orde bevond.

De vleugels of draagvlakken waren van het lichaam van den mechanischen vogel verwijderd en tegen den wand geplaatst, omdat de schuur anders geen ruimte zou hebben geboden voor het toestel, maar het zou geen kwartier behoeven te duren, om ze weder op hun plaats te bevestigen.

De geheimzinnige accumulatoren waren nog ruimschoots geladen en desnoods zou men verscheidene dagen in de lucht kunnen verblijven, zonder genoodzaakt te zijn te dalen, teneinde de bewegingsorganen van de vliegmaschine met nieuw leven te bezielen.

Henderson had zijn schaaltes netjes ineengezet in een hoek van de kast, nam nu in een hoekje plaats, geeuwde, dat de deur er van bewoog, sloeg zijn beenen over elkaar en — wachtte.

Hij wachtte met het geduld van een man, die er aan gewend is, en reeds in vele levensomstandigheden dat geduld heeft moeten oefenen.

Daar hij natuurlijk volstrekt geen licht mocht maken, was het volkomen duister in de kast en hij kon het verstrijken van den tijd niet op zijn horloge volgen.

Nu en dan ging hij een weinig verzitten, omdat zijn beenen wat stijf werden en langzamerhand, ofschoon hij er zich uit alle macht tegen verzette, begon hij slaperig te worden.

Daaruit meende hij te mogen afleiden, dat middernacht reeds voorbij moest zijn.

Maar eensklaps was de reus klaar wakker.

Zijn geïmpregeerd oor had eenig gerucht opgevangen, in welks aard hij zich niet kon bedriegen — er werd aan de deur van de schuur gemorreld — of misschien wel aan een van de kleine ramen, dat was niet duidelijk te onderscheiden.

Henderson stond zonder eenig leven te maken, op, en bracht zijn oog voor het gat in de deur.

Hij kon echter volstrekt niets onderscheiden, uitgezonderd het zwakke geglim van eenige metaaldeelen van de vliegtuigmachine.

Want de maan stond in het eerste kwartier en haar stralen vielen, ofschoon sterk getemperd door de kleine, bestofte ramen.

Henderson tastte in zijn zakken en overtuigde zich, dat hij zijn revolver en den korten gummiknuppel onder het bereik van zijn hand had.

Hij wachtte eenige minuten en toen liet het gerucht zich opnieuw, en thans wat duidelijker vernemen.

Er viel niet aan te twijfelen — men trachtte de deur van de schuur te openen.

Na eenige oogenblikken bracht Henderson opnieuw zijn oog voor het gat van de deur en nu zag hij, dat een zeer zwak lichtschijnsel naar binnendrong.

Klaarblijkelijk hadden de indringers de deur met een valschen sleutel of een breekijzer weten te openen.

„Ik weet niet goed meer, of Mylord mij heeft toegestaan, die schobbe akken de hersens in te slaan,” bromde Henderson voor zich heen. „Dat is een onaangename zaak, want Mylord zal kwaad worden, als ik het doe, zonder dat hij er bevel toe heeft gegeven! Maar stil — daar komen de mooie jongens aan!”

De deur was nu tamelijk ver geopend en verleende doorgang aan een zestal gemaskerde kerels, waarvan er twee een kleine dievenlantaarn droegen.

„Mijnheer Brand heeft hen zeker niet zien aankomen,” aldus zette Henderson zijn alleenpraak voort, „of hij heeft hen met opzet laten passeeren! Maar kijk eens aan — ik krijg druk bezoek! Daar komen er waarempel nog vier. Maar daar — zoo waar als ik leef! — daar hebben we dat valsche karon e ook! De madam met de madonna-oogen in hoogt eigen persoon!

Nu, als wij die niet vangen, dan wil ik gekielhaald worden!”

Inderdaad bevonden zich op dit oogenblik tien gemaskerde mannen in de schuur, die zich aanstonds om de vliegtuigmachine verdrongen en haar van alle kanten bekeken en Canny Macleod, de aanvoerster van de dievenbende, meer dan ooit verbitterd op Raffles, nu de poging mislukt was, om haar minnaar Black Pete uit de gevangenis te bevrijden.

„Het is me een vertooning!” bromde Henderson minachtend. „Zij lijken wel gek met hun masker! Maar was is dat nu? Hoho — dat gaat te ver — dat gaat toch werkelijk te ver!”

Henderson had deze opmerking bij zich zelf gemaakt, naar aanleiding van het feit, dat een der bandieten zijn blijkbaar zware tasch op den grond had gezet, en daaruit eenige werktuigen nam, een zware hamer, een koubeitel, een soort van kleine, stalen koevoet en een nijptang.

De man had den zwaren hamer ter hand genomen, de beide andere voorwerpen in zijn zak gestoken en beklom nu, na op fluisterenden toon eenige woorden met Canny Macleod te hebben gewisseld de vliegtuigmachine.

Zijn doel kon niet twijfelachtig zijn — hij was voornemens het werktuig te vernielen, maar waarschijnlijk op zoodanige wijze, dat het niet aanstonds gezien werd, opdat het defect aan de machine pas hoog in de lucht zou blijken.

„Nu zou ik wel eens willen weten,” vroeg Henderson zich zelf af, „wat Mylord in dit geval zou doen! Zou hij rustig toezien, dat men zijn machine vernielde? Neen zeker niet! Hij zou er zich uit alle macht tegen verzetten, al waren er honderd bandieten inplaats van tien! Als ik nu maar bij de telephoon kon komen, om de anderen te waarschuwen — maar ik moet minstens tien passen doen, om haar te bereiken!”

Henderson stond hier nog over na te denken, besluiteloos, hoe hij zou optreden, toen een der bandieten het telefoontoestel in het oog kreeg, ofschoon het hoog genoeg in een donkeren hoek was opgehangen, teneinde zoo weinig mogelijk in het oog te vallen.

Die vondst scheen hem zeer te verontrusten en hij riep er de anderen bij, die fluisterend met elkander beraadslaagden, waarop een hunner op een omgekeerde haverkist klom en met een blikshaar den draad doorknipte.

„Dat is een leelijke zaak,” zoo zette Henderson zijn monoloog voort. „Dat is een drommels leelijke zaak! Nu kan ik Mylord niet meer

waarschuwen en het zal er gaan spannen! Ik hoop maar, dat men daarginds zal hooren, als er geschoten wordt! De bandieten vertrouwen het zaakje blijkbaar niet, zij begrijpen wel, dat die telefoon in een schuur niets goeds beteekent — en daar beginnen zij waarachtig al te zoeken! James Henderson, ik geloof, dat het oogenblik om handelend op te treden is aangebroken! Als je in deze nauwe ruimte moet vechten, komt er niets van terecht!"

En na tot deze slotsom te zijn gekomen, wierp Henderson de deur van de kast open en stond het volgende oogenblik midden tusschen de bandieten, die zoo verrast waren door deze plotselinge verschijning, dat zij een oogenblik niet wisten wat zij moesten doen.

Maar deze onzekerheid duurde slechts een oogenblik — toen wierpen de dichtsbijzijnden zich met verbeterden woede op den reus, gewapend met hun groote knipmessen — zij wilden blijkbaar zoo weinig mogelijk gerucht maken, als het eenigszins mogelijk was.

Canny stond doodsbleek, de tanden in de lippen gedrukt, de vuisten gebald en met bliksemende oogen in een hoek toe te zien.

Het was duidelijk, dat zij dit in geen geval voorzien had, en dat zij even verrast was, als haar makkers.

Henderson had zich met den rug tegen de voorzijde van de machine geplaatst zoodat men hem niet van achteren kon aanvallen en twee van de vier bandieten die hem aanvielen, maakten op bloedige wijze kennis met den knuppel — een vreeselijk wapen in de sterke vuist van den hercules.

Het wapen trof hen bliksemsnel tegen de slaap — en zwaar gewond stortten zij terneder zonder een kreet te slaken.

Een der anderen struikelde over de gevallen lichamen en voor hij zich weder kon oprichten, had Henderson hem met de vrije vuist in de borst gegrepen, opgetild en met zooveel geweld in een der hoeken van de schuur gesmakt, dat de planken er van kraakten en de bandiet met een paar gebroken ribben roerloos bleef liggen.

Canny barstte in een hysterisch lachen uit en gilte, buiten zichzelf van woede:

„Tien tegen een — en nog zullen jullie het verliezen, ellendige zwakkelingen! Neem dan je revolver als je het met je messen niet at kunt!"

„Wacht een beetje, juffertje — dat gaat zoo maar niet!" riep Henderson uit, die wel zag, dat hij het onmogelijk tegen zeven, met re-

volvers bewapende bandieten zou kunnen opnemen.

Met een enkelen sprong was hij bij Canny, trad achter haar, vatte haar bij de ellebogen en hield haar voor zich uit, terwijl hij riep:

„Schiet nu maar, jongens, schiet maar zooveel je wilt! Maar denk er aan, dat dit lieve kind er dan ook aangaat!"

Weliswaar stak Henderson bijna anderhalf hoofd boven Canny uit, die zich als een slang kronkelde om los te komen en Henderson woest tegen de schenen traptte, maar geen hunner waagde het, te schieten, want Henderson lichtte haar nu en dan als een veertje van den grond, om aldus zijn hoofd te beschermen.

Hij stond dicht bij de deur, wrong haar met zijn voet open en stond het volgende oogenblik op de weide.

Toen liet hij een oogenblik den rechterarm van Canny los, trok zijn revolver en loste twee schoten, die als waarschuwingssignaal moesten dienen.

Onmiddellijk hoorde hij in de verte den bekenden kreet van Brand, die op waarlijk bedriegelijke wijze het krassen van een raaf wist na te bootsen.

De jonge man kwam hem te hulp snellen!

Canny had van het oogenblik, dat Henderson haar losliet, gebruik gemaakt om bliksemsnel de vlijmscherpe ponjaard te trekken, die zij in een lederen schede aan den kousenband droeg, op de wijze van de Spaansche cigarettensmaaksters, die in vele gevallen aldus gewapend zijn.

Zij deed een heftigen steek naar Henderson, maar gelukkig gleed het wapen langs zijn arm af en voor zij nogmaals kon stooten, had de reus haar het moordtuig ontworpen en van zich afgeworpen.

Op dit tijdstip hadden alle bandieten, die nog loopen konden, de schuur verlaten, blijkbaar niet goed wetend, wat zij nu zouden doen.

„Schiet dan toch! Schiet dan toch!" gilte Canny trappend en bijtend als een furie, terwijl Henderson haar steeds stevig bleef vasthouden. „Bekommer je niet om mij, tracht Raffles te vinden! Hij moet hier zijn! Tracht hem tot ederen prijs in handen te krijgen!"

Juist op dat oogenblik verlichtte een heldere lichtbundel een groot gedeelte van de weide en trof de bandieten juist in het gelaat.

Het was de krachtige electrische lantaarn van Brand!

En reeds klonken er voetstappen van den kant van de hoeve — Hudson en zijn zoon en Raffles waren blijkbaar komen toesnellen op het geluid van de losbrandingen.

De oude boer, zonder zich aan de vermaning van Raffles te storen, vuurde onder het loopen en hij bleek een uitmuntend schutter te zijn, want twee der bandieten beten in het stof!

Jack was minder onvoorzichtig en zocht dekking achter een dichte heg vanwaar hij twee andere bandieten trof.

De overigen schenen thans wel in te zien, dat de partij verloren was, en begonnen al schietend te retireeren.

Canny riep hun de lasterlijkste vloeken en scheldwoorden achterna en braakte een taal uit, waarvan Henderson naderhand verklaarde, dat zij zelfs niet misstaan zou hebben in den mond van een dronken Londenschen kruier, maar de bandieten, die hun huid hadden kunnen redden, meenden blijkbaar, dat zij genoeg hadden gedaan om althans de eer te redden en sloegen overijld op de vlucht.

Zij waren blijkbaar over de aangrenzende weide de schuur genaderd en spoedig in de duisternis verdwenen.

Even later bewees het geronk van een automobielmotor, dat zij haastig op den terugtocht waren.

Onmiddelijk werd een aanvang gemaakt met het afzoeken van het „slagveld” en men vond op de weide zelf twee zwaar gewonden en twee dooden, terwijl de drie bandieten, die Henderson in de schuur neergeslagen had, er leelijk aan toe waren.

De zeven misdadigers werden allen naar de hoeve overgebracht, en daar legde men de gesneuvelden in een afzonderlijke kamer neder en bedekte hun lichamen met een laken terwijl de vijf anderen in het groote woonvertrek werden opgesloten tot de politie ter plaatse zou zijn, om hen te komen afhalen.

Voor een ontvluchting behoefde men niet te vreezen, daar geen hunner bij machte was, een voet te verzetten.

Wat Canny betreft, de minnares van Black Pete werd stevig gebonden, en Raffles had zelfs de voorzorg genomen, haar eigenhandig te knevelen, voor zij in een der berghokken van de boerderij werd opgesloten, waarvan de deur sterk genoeg was, om aan alle pogingen, haar te openen, weerstand te bieden. Hij was er namelijk volstrekt niet op gesteld, dat het verraderlijke schepsel het in haar woede zou

uitschreeuwen, wie eigenlijk de man was, wien Hudson de behulpzame had had geboden, om de bandieten te bestrijden.

Het mocht zelfs een geluk heeten, dat zij daar klaarblijkelijk nog niet aan had gedacht.

Zij had Raffles een blik van woesten, doodelijken haat toegeworpen, toen hij haar bond — maar zij had gezwegen.

Er had zelfs een oogenblik een vage, leelijke glimlach om haar dunne lippen gezwefd, waarvan Raffles de beteekenis pas zou begrijpen toen hij eenige minuten later zich naar de schuur begaf, ten einde zich te gaan overtuigen van den toestand waarin de vliegmaschine zich bevond.

Want ondanks den heldhaftigen tegenstand van Henderson bleek een der bandieten toch nog gelegenheid en tijd te hebben gevonden, de vliegmaschine te beklimmen en een deel van het toestel te vernielen.

Een der kamraderen was met een zwaren hamer stukgeslagen....

Het gebrek was wel niet onherstelbaar en Henderson zou wel kans zien, het vernielde kamwiel binnen enkele uren door een nieuw te vervangen, waarvan hij er genoeg zou vinden in de kist met de vervangingsdeelen, maar Raffles begreep toch aanstonds den ernst van het geval — twee uren oponthoud konden hem in deze omstandigheden noodlottig worden.

Het was immers zoo goed als zeker, dat de gevluchte bandieten, zoodra zij zich veilig wisten, van de eerste de beste telefoon gebruik zouden maken, teneinde de politie te New-York te waarschuwen, dat niemand anders dan John Raffles zich met zijn vliegmaschine op de hoeve van den boer Hudson bij Jersey bevond.

En een paar uren zouden ruimschoots voldoende zijn, de gewapende macht ter plaatse te brengen.

Zeker, Raffles zou met zijn beide metgezellen de vlucht kunnen nemen, nu aanstonds — maar dan zou hij zijn trouwe machine moeten achterlaten, in handen van de politie, die geen seconde zou aarzelen, het metalen omhulsel te vernielen, dat de geheimzinnige electromotor omgaf, — en dan zou zijn kostbaar geheim spoedig verraden zijn, zoodra men eenige kundige ingenieurs in den arm nam, ten einde de werking van de machine te verklaren.

Het kon een dag, het kon een week, het kon zelfs een maand duren, alvorens zij het geheim

hadden doorgrond — maar ten slotte zou dit toch ontdekt worden — en dan zou aan den Grooten Onbekende een zijner sterkste wapenen uit de hand zijn geslagen.

En zoo besloot Raffles, tot iederen prijs te trachten, de machine zoo spoedig mogelijk te

herstellen, ten einde in staat te zijn, er mede op te stijgen, en voorloopig aan Amerika den rug toe te keeren, nu zijn voornaamste doel bereikt was — het ten onder brengen van de Bende der Wolven, waarvan Black Pete en Canny de leiders waren geweest!

HOOFDSTUK VI.

DE STRIJD IN DE LUCHT.

Raffles liet geen oogenblik verloren gaan.

Hij nam Henderson aanstonds terzijde en fluisterde hem toe:

„Luister James! Een van de kamwielen van de machine is gebroken en geheel onbruikbaar — meer dan de helft van de tanden is vernield en wij zouden niet ver komen, als wij met de „Sperwer” zouden opstijgen in dezen toestand.”

„Dan zullen wij het kamwiel vervangen, Mylord,” antwoordde de reus bedaard.

„Ik reken ook op je, James — maar laat ik erbij voegen, dat iedere minuut, ja iedere seconde kostbaar is! Wij moeten trachten ons verblijf hier zooveel mogelijk te bekorten — om een zekere reden die ik je niet nader behoef te verklaren, ik moet dus op grooten spoed aandringen, maar tevens moet de herstelling zoo worden uitgevoerd, dat wij op onze machine kunnen vertrouwen.”

„Het zal geschieden, Mylord!” was alles wat Henderson antwoordde. „Ik zal zoo vlug werken als ik kan — maar ik vrees, dat het toch wel minstens twee uren zal duren.”

„Doe wat je kunt, James, meer kan ik niet verlangen! Mijnheer Brand zal je komen helpen — en de draad van de telefoon moet vernieuwd worden, want jullie moeten me aanstonds kunnen waarschuwen, wanneer zich iets onverwachts mocht voordoen.”

„Ik zal er voor zorgen, Mylord!”

En met deze woorden ging Henderson de schuur binnen, waar twee elektrische lantaarns werden ontstoken en bij het licht daarvan begon hij de machine voor zoover het noodig was te demonteeren.

Brand stond hem daarbij zoo goed mogelijk bij en een oogenblik later waren de twee mannen druk aan het werk, om het kamwiel los te maken, en een ander daarvoor op de plaats te bevestigen.

Raffles begaf zich intusschen weder naar de hoeve, waar Hudson hem met ongeduld wachtte.

„Ik stond juist op het punt, mijnheer, de politie te verzoeken, hier te komen, teneinde de bandieten af te halen!” zeide de oude boer, zoodra Raffles het woonvertrek was binnengetreden.

„Wacht daar nog maar eenige oogenblikken mede, vriend Hudson!” was het antwoord van Raffles. „Wij behoeven ons volstrekt niet te overhaasten!”

„Maar waarom zouden wij wachten, mijnheer riep Hudson uit. „Hoe eerder het ontuig in verzekerde bewaring is gesteld, hoe beter het is!”

„Toch zou ik nog maar wachten — op zijn minst een uur — later zal je de reden wel begrijpen, goede vriend!” antwoordde Raffles kortaf.

Hudson haalde de schouders op, want hij begreep volstrekt niets van de houding van den vreemdeling, maar hij schikte zich er in, — de gevangenen zouden toch onmogelijk kunnen ontsnappen.

Langzamerhand brak de dag aan.

In het oosten tintte de hemel zich rose, en over een half uur zou de zon opkomen.

Raffles had reeds alles met Hudson geregeld en bepaald en hem gezegd, wat hij doen moest als de politie ten tooneele verscheen.

„Wacht gij dan haar komst niet af, mijnheer?” vroeg Hudson op verbaasdem toon.

„Neen Hudson — ik heb haast om te vertrekken!” antwoordde Raffles.

„Maar zij zullen uw getuigenis willen vernemen!” hernam de boer.

„Dan zullen zij het zonder mijn getuigenis moeten stellen!” hernam Raffles kortaf.

Hudson begreep hoe langer hoe minder van de handelwijze van den rijken vreemdeling, dien hij nog altijd voor een excentrieken sportman aanzag, maar daar hij goed betaald werd voor het stallen van de vliegmaschine, liet hem de rest vrijwel onverschillig.

Op geregelde tijden stelde Raffles zich in verbinding met de schuur, teneinde te vernemen, hoe het werk vorderde.

Het was omstreeks vijf uur in den morgen en de zon was zoeven in vollen luister boven de kim verzezen, toen Raffles de boodschap kreeg, dat de arbeid in tien minuten verricht zou zijn.

Raffles bracht dezen korten tijd in groote spanning door — want als de politie verscheen, zou dit avontuur wel eens een zeer gevaarlijken

keer kunnen nemen.

De politie zou ongetwijfeld een en ander combineeren en de Grootte Onbekende zou de grootste moeite hebben haar te overtuigen, dat hij in deze zaak geheel toevallig zulk een groote rol gespeeld had.

En Canny zou, zoodra zij maar weder onbepaald kon spreken, onmiddellijk verklaren, dat de eigenaar van de vliegmaschine en John Raffles een en dezelfde persoon moesten zijn.

Maar Raffles had zich nu eenmaal voorgenomen, tot het allerlaatste oogenblik te wachten.

Verzet tegen de politie zou wel onmogelijk zijn, want hij verwachtte, dat zij met minstens een paar dozijn mannen zou komen opdagen.

Raffles had zich naar de weide begeven, die reeds baadde in het licht van de eerste zonnestralen.

Het was een verrukkelijke morgen en de hemel straalde in het puurste blauw.

Er was geen wolkje aan de lucht te zien en het was bijna windstil.

Maar eensklaps richtte Raffles den blik naar den Westelijken gezichtseinder.

Zijn scherp oog had op groote hoogte een donker punt waargenomen, dat zich snel scheen te verplaatsen.

En een oogenblik later behoefde hij niet meer te twifelen — het voorwerp dat hij daar zag, was een vliegmaschine.

Zoo snel hij kon, ijde hij naar de schuur, waar Brand en Henderson juist het moeilijke werk beëindigd hadden en de machine zorgvuldig weder in elkaar zetten en greep den sterk vergrootenden veldkijker, die bij de uitrusting van de machine behoorde.

Hij trad er mede naar buiten, richtte het instrument op de vliegmaschine en bromde tusschen de tanden:

„Ik dacht dat het een toestel van de politie was — ik heb mij vergist — het zijn andere vijanden. De heeren bandieten worden hoe langer hoe moderner — zij zijn voorzien van de nieuwste vindingen — zij schijnen zelfs over vliegmachines te beschikken! Want daarginds zie ik er nog een — en daar — en daar een vierde! Komaan de heeren schijnen mij het vertrek zoo lastig mogelijk te willen maken!”

Hij liet den kijker zakken, stond een oogenblik in beraad, en ging toen de schuur weder binnen.

Hij richtte zich toen tot Brand, die juist bezig was, zijn jas weder aan te trekken en vroeg:

„Wij hadden immers geweten aan boord als ik mij niet vergis?”

„Ja — vier!”

„En munitie?”

„Patronen in overvloed! Waarom vraag je dat?”

„Omdat ik zooeven een viertal vliegmachines in de lucht gezien heb, Brand — en omdat het mij volstrekt niet zou verwonderen, als die waren toegerust met Lewisgeweren, misschien wel met mitrailleurs! De hedendaagsche bandieten staan voor niets meer — en zij schijnen ons te willen aanvallen!”

„Vier?” riep Brand verschrikt uit. „Weet je zeker, dat het geen politie is?”

„Heel zeker!”

Raffles wilde nog iets zeggen toen de telefoon overging.

Hij trad op het toestel toe, nam den hoorn van den haak en luisterde.

Een oogenblik later hing hij het toestel weder op en zeide laconiek:

„Hudson vertelt mij zooeven dat de politie in aantocht is, en vraagt mij, of ik naar de hoeve kom, om mijn verklaring af te leggen!”

„Welnu?”

„Welnu, ik zal de vriendelijke uitnoodiging moeten afslaan — ik ben er volstrekt niet opgesteld, om thans met de heeren van de politie een gesprek aan te knopen. Zijn wij gereed?”

„Ja, Edward!”

„Dat is dan wel op het juiste oogenblik! Laten wij de machine onmiddellijk naar buiten brengen — wij vertrekken!”

Onmiddellijk werd de „Sperwer” uit de schuur op de weide gereden.

Vervolgens werden de beide draagvlakken naar buiten gedragen, om weder op hun plaats te worden bevestigd.

De drie mannen verrichtten dit werk zoo snel zij konden, terwijl zij de hoeve daarbij voortdurend in het oog hielden.

Onduidelijk ontwaarden zij achter de haag, die den weg omzoomde, een drietal zeer groote, grijs geschilderde politieauto's, die ieder op zijn minst een veertiental agenten konden bevatten.

Op dit oogenblik bevonden zij zich waarschijnlijk in het huis, en daar Raffles verklaard had, dat hij zou komen, zouden de drie mannen waarschijnlijk wel een tiental kostbare minuten winnen.

Zij haastten zich zoo vlug zij konden, spanden de draden, schroefden de moeren aan — en gelukkig was het werk gereed, toen de eerste agenten zich aan het begin van de weide vertoonden, blijkbaar om eens te gaan zien, waar de voornaamste getuige wel bleef.

De drie mannen schoten hun pelsen aan en klimmen het vliegtuig in.

Henderson en Brand bleken hun werk voortreffelijk te hebben verricht, want nauwelijks had Raffles den kleinen koperen hefboom overgehaald, of de schroef begon te draaien.

Maar de agenten hadden het op een drafje gezet — klaarblijkelijk vertrouwden zij de zaak maar ten halve.

Ook Hudson en zijn zoon hadden zich bij hen gevoegd, en het heele troepje, twintig koppen sterk, snelde over de weide op de vliegmaschine toe.

Maar reeds had de „Sperwer” zich in beweging gezet.

De wielen rolden over het bedauwde gras — de schroef begon hoe langer hoe sneller te draaien en statig verhief het vliegtuig zich in de lucht, juist terwijl de eerste politiebeamten op de plek verschenen, waar het toestel zoeven gestaan had.

Zij wenkten opgewonden naar de luchtreizigers, waarschijnlijk om hun duidelijk te maken, dat zij weder moesten landen, maar Raffles was maar al te verheugd den beganen grond te hebben verlaten en hij voerde de snelheid van het toestel aanstonds tot grootere hoogte op.

De agenten schenen nu toch ook te hebben begrepen, dat er iets niet in orde was, want zij trokken hunne revolvers en losten die op de snel zich verwijderende machine.

Zij hadden evenwel met hetzelfde succes van proppenschieters gebruik kunnen maken, want de „Sperwer” bevond zich reeds op een hoogte van minstens zeshonderd meter.

Maar nu deed zich een ander gevaar voor.

De bandieten in hun vliegmachines hadden de toebereidselen voor het vertrek gezien, te laat evenwel om dit te kunnen beletten, en zij waren aanstonds gedaald, teneinde hun doods-vijand te omsingelen en hem dan de pas af te snijden.

Op dit oogenblik vlogen zij in een grooten kring rond — en nu verspreidden zij zich, twee voor het snelle toestel van Raffles, een links en een rechts van de „Sperwer”.

Raffles, die zijn plaats aan het stuurwiel niet verlaten had, boog zich naar Brand over en schreeuwde hem toe:

„Neem je geweren en maak je gereed voor 't gevecht — wij moeten er tot iederen prijs doorheen!”

De opmerking van Raffles was zeker niet overbodig want toen Brand zich eens omdraaide zag hij juist achter de machine en iets hooger

twee andere toestellen, geweldig groote en zeer snelle dubbeldekkers — dat waren toestellen van de politie, die eveneens aan den strijd gingen deelnemen!

Een oogenblik scheen de verschijning van deze machines hunner natuurlijke vijanden de bandieten te verontrusten, want zij verbraken een oogenblik hun linie, maar daarop namen zij weder dezelfde positie ten opzichte van elkander in — zij hadden blijkbaar te beschikken over uiterst snelle toestellen, die als het gevaar te ernstig dreigde, spoedig genoeg de vlucht zouden kunnen nemen.

Op dit oogenblik hadden bandieten en politie een gemeenschappelijken vijand — en in zekeren zin waren zij dus bondgenooten!

Het ging dus zes tegen een — en toch dacht Raffles er niet aan, den strijd gewonnen te geven.

Met groote behendigheid wist hij de machine binnen enkele minuten tot op aanzienlijke hoogte te brengen — een vijfhonderdtal meters boven de vijanden, die hem van alle kanten omringden.

Gedurende dien tijd hadden Brand en Henderson de geweren geladen en de kleine kisten met patronen onder het bereik van hun hand gezet.

Juist toen zij hiermede gereed waren, wendde een der toestellen, die voor de „Sperwer” uitvlogen, plotseling het stuur, alsof het Raffles den pas wilde afsnijden.

De afstand bedroeg nauwelijks twee honderd meter en reeds drong het geratel van een mitrailleur tot de ooren van de drie vluchtelingen door.

Dadelijk versnelde Raffles de vaart van de machine en deed als met een sprong haar op vierduizend meter hoogte stijgen.

Tweemaal klonk een dof geluid — twee mitrailleurkogels sloegen plat tegen het aluminium onderstel van de vliegmaschine.

Maar de afstand tusschen de beide vliegtuigen was binnen enkele tellen tot honderd meter verminderd en juist toen de vliegmaschine van de bandieten schuins voor den „Sperwer” heenvloog, vuurden Henderson en Brand tegelijkertijd.

En de kogels schenen doel te hebben getroffen.

De man, die de vijandelijke machine bestuurde, stak eensklaps beide armen in de lucht, en zakte toen achterover in zijn zetel.

De onbestuurde machine leek te steigeren als geen gewond paard, klom bliksemsnel in de blauwe lucht omhoog, scheen toen even stil te staan, draaide op zijn eigen as — en

stortte toen met steeds toenemende snelheid van een hoogte van bijna vierduizend meters omlaag....

Maar nog was de doortocht niet vrij, want de tweede machine, die voor de „Sperwer” had gevolgen, stortte zich als een roofdier op het toestel van Raffles.

Slechts door een snelle zwenking wist deze een botsing met het zeer groote toestel te voorkomen en tegelijkertijd vuurden Henderson en Brand, die geen oogenlik hun tegenwoordigheid van geest verloren hadden, opnieuw.

Hun kogels troffen twee bandieten, waarvan er een het machinegeweer bediende, terwijl de ander met een vreeselijken kreet, die zelfs boven het geraas van de rondwentelende schroef uitklonk, uit het toestel stortte en in de diepte verdween.

Alvorens de vliegmachine van de bandieten een nieuwen aanval had kunnen ondernemen, was de afstand tusschen de beide toestellen reeds zoo groot geworden, dat hieraan niet meer te denken viel.

Wat de terzijde vliegende toestellen betreft — zij hadden lang niet genoeg snelheid kunnen ontwikkelen en de kogels hunner machinegeweren gingen nutteloos in de ruimte verloren.

En de vliegmachines van de politie, hoe snel ook, baarden Raffles in het geheel geen zorg — zij waren ternauwernood nog zichtbaar!

Vruchteloos trachtten de dichtstbijzijnde

vliegmachines der bandieten de „Sperwer” opnieuw in te halen.

Raffles had een pedaal neergedrukt en met verbijsterende snelheid schoot het wonderlijke toestel vooruit.

Reeds doemde beneden de luchtreizigers de Hudson op.

Nog enkele minuten, en van hun vijanden viel niets meer te bespeuren, dan een drietal kleine punten in het blauw, die het volgende oogenblik verdwenen waren.

De vrijheid wenkte de drie stoutmoedige avonturiers!

Reeds zweefde de vliegmachine op een hoogte van vijfduizend meter boven de eindelooze huizenzee van New-York, waarvan zelfs de hoogste wolkenkrabbers slechts huisjes uit een speelgoeddoos leken.

Brand en Henderson hadden hun wapens weder neer gelegd — zij behoeften geen dienst meer te doen.

New-York lag spoedig achter hen — en onder den „Sperwer” rolden de blauwe golven van den grooten Oceaan!

De Groote Onbekende had zijn taak in Amerika volbracht.

Hij had zijn vijanden weten te overwinnen!

En hij kon thans nieuwe avonturen tegemoet gaan, overtuigd, dat hij aan de politie van de Nieuwe Wereld een grooten dienst had bewezen.

De volgende aflevering bevat:

De ontvoerde Millionnaire

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is 224 pagina's groot, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in stevige linnen band geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

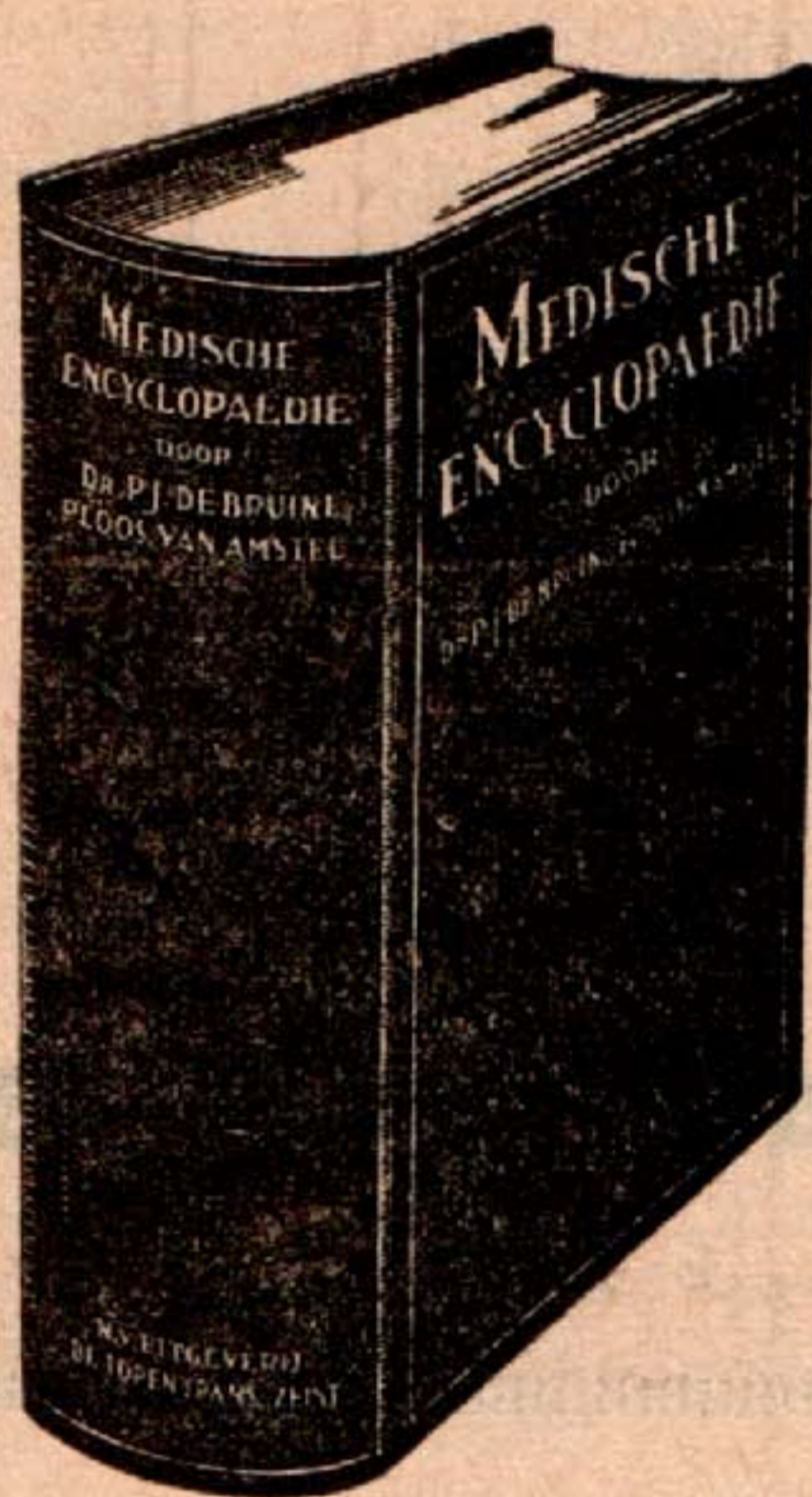
2e DRUK De vele aanvragen maakten in korten tijd noodig een 2e DRUK

Medische Encyclopaedie

voor gezin en verpleging, samengesteld door

Dr. P. J. DE BRUÏNE PLOOS VAN AMSTEL, Arts te Amsterdam

ruim 500 pagina's in kloeke duidelijke letter op stevig papier, 8 fraaie gekleurde platen, benevens een aantal zwarte op kunstdrukpapier.

Formaat van het werk 25 x 17 c.M.

Compleet, gebonden in prachtband, slechts fl. 4.50.

Ieder die iets weten wil over bloedarmoede - bloeddruk - blaas-catarh - kleurenblindheid - angina - maagkramp - kanker - kinkhoest - reumatiek - spataderen - suikerziekte - slape-loosheid - zwangerschap - zenuwziekte - schurft - spit - tuber-culose, of wat dan ook, kan nu gemakkelijk inlichtingen krijgen. Deze

Medische Encyclopaedie

voor ieder gezin bevat ruim 2000 onderwerpen, beschrijft alle ziekten en de nieuwste geneesmethoden. Naar de allerlaatste gegevens is dit werk geheel nieuw opgebouwd en gemakkelijk leesbaar geschre-ven door den bekenden Amsterdamschen huisarts

Dr. P. J. de Bruïne Ploos van Amstel

Prachtige moderne platen, waaraan bekende professoren hun medewerking verleenden, uitgevoerd in veelkleurendruk op kunst-drukpapier, illustreeren het werk.

Het geheel is voortreffelijk gedrukt op uitmuntend houtvrij papier, ruim 500 pag.

In normale tijden zou zulk een werk minstens hebben

gekost fl. 15.— NU slechts fl. 4.50.

Het prachtwerk wordt franco huis geleverd na ontvangst van onder-stand bestelbiljet.

Desgewenscht de betaling te voldoen in vier maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 en de drie volgende à fl. 1.—.

**Verkrijgbaar bij N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM (C.)**

Postrekening 60092. Telefoon 31791.

Bestelbiljet.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van **N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegr. 72, Amsterdam C. Postrekening 60092, Tel. 31791**

Ex. Medische Encyclopaedie

In linnen prachtband compleet fl. 4.50, en wenscht dit bedrag te betalen à contant/in 4 maandelijk-sche termijnen: de eerste à fl. 1.50 (wordt heden verzonden) en de drie volgende à fl. 1.— *

Naam

Woonplaats

* S.v.p. doorhalen welke wijze niet wordt gewenscht.

R.B.K.

*"Special en wetenschappelijke
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2, Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor einigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsnede in uw adver-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's geenerlei nadeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Uw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

AP

FIFTY

= FIFTY

AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”